

Медаль
Нельсона
Мандели
вручено
МАУП за високі
досягнення в
розвитку освіти
та внесок у
міжнародну
співпрацю

Всеукраїнський загальнополітичний освітянський тижневик
Міжрегіональної Академії управління персоналом

ПЕРСОНАЛ

МІЖРЕГІОНАЛЬНА
КАДЕМІЯ
УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

№ 40 (139)

5 – 11 жовтня 2005 року

Ціна договірна

**УВАГА!
АКЦІЯ!**

Передплати газету
«Персонал Плюс» і виграй:
комп'ютер, цифрову
фотокамеру, мобільний
телефон (див. стор. 16)

АНОНС **номера**

ТЕМА

Микола Сенченко:
погляд на Державу Ізраїль

РАКУРС

«Цікаві»
гості
Умані

МАНДРИ

**Подорож
до Таїланду**

ДЕНЬ АКАДЕМІЇ

**Правову допомогу –
кожному**

СПОРТ

**Зустріч
для вас:**
Олена Костевич

Георгій ЩОКІН, президент МАУП і МКА:

Шановні колеги!

Прийміть найщиріші вітання з нагоди професійного свята — Дня працівника освіти!

Бути вчителем, мабуть, найважче, але водночас і найблагородніше покликання. На нашу з вами долю випало навчати й виховувати — ця справа потребує особливої самовідданості та самопожертви. Ми не просто несемо знання, виховуємо гармонійну особистість — в умовах становлення молоді України національної еліти. Без перебільшення — на цій ниві наша Академія є найкращою. І я пишаюся цим. Ми своїми зусиллями творимо майбутнє України, примножуємо цвіт української нації. Тож прийміть щирі подяки за вашу мудрість і відданість, доброту і щедрість душі. Бажаю вам плідної професійної діяльності, творчого зав'язання, міцного здоров'я й успішних гараздів. Успіхів вам у вашій святій справі!

Шановні студенти!

Прийміть найщиріші вітання з Днем працівника освіти. Адже це і ваше свято: художник живе у своїх картинах, а вчитель — у думках і справах учнів. У серці кожного з вас є свій Вчитель — друг і порадник на ва-

шому життєвому шляху. А багато хто з вас знайшов свого Вчителя саме в цих стінах. Своєю чергою, ми — викладачі Академії — шукаємо шлях до кожного вашого серця, до кожного з більш як 55 тисяч студентів, які обрали МАУП своєю альма-матер.

Прийміть нашу щирі вдячність за невтомний творчий пошук і зав'язання, вашу самовідданість у професійному становленні. Впевнений, що наші спільні зусилля на ниві освіти дадуть щедрі паростки добра і розуму. Творчих вам успіхів!

☒ **Відзнаки**

У Міжрегіональній Академії управління персоналом відзначено нагородами кращих представників професорсько-викладацького складу

За вагомий внесок у розвиток і становлення вітчизняної науки, у підготовку висококваліфікованих спеціалістів, плідну науково-педагогічну діяльність найкращих викладачів Міжрегіональної Академії управління персоналом відзначено почесними нагородами. Подякою київського міського голови та пам'ятним годинником відзначено, зокрема, директора Департаменту фізичної культури та спорту МАУП Мирона Ільницького. Групі викладачів було вручено почесні грамоти київського міського голови та Міністерства освіти України. Усього нагороджено більш як 30 викладачів. Вручаючи нагороди, ректор Академії, професор

Микола Головатий констатував високий професійний рівень працівників Академії і побажав їм подальших творчих успіхів.

☒ **Акція**

ної: засоби масової інформації нашого регіону здебільшого зросійщені та маргіналізовані. Тож «Персонал Плюс» просто не міг не звернути на себе увагу. Одразу ж і подружилися. Люблю вашу газету за правду».

Інший переможець — Оксана Романко, яка виграла DVD-програвач, вчиться на II курсі

Недавно газета «Персонал Плюс» визначила переможців акції, яку проводила з квітня до липня 2005 року. Переможцями акції стали Катерина Печенко з Житомира, Оксана Романко з Тернополя та Микола Євтушенко з Миколаєва. Усі призи вже знайшли своїх власників.

Микола Євтушенко, який виграв головний приз — новенький телевізор Philips, — давній шанувальник газети «Персонал Плюс». «Ваша газета, — каже він, — одне з небагатьох патріотичних видань, що є нині на Миколаївщині. Я, як давній прихильник товариства «Просвіта» й один з активних членів місцевого осередку цього товариства, уважно сліdkую за нашою національно-патріотичною періодикою. На жаль, на Миколаївщині ситуація з розповсюдженням таких видань далека від ідеаль-

Міжрегіональної Академії управління персоналом (Тернопільська філія). Попри свій юний вік цікавиться серйозними суспільно-політичними виданнями. Вона також шанувальниця газети «Персонал Плюс». «Видання багатогранне, — вважає Оксана, — порушує гострі проблеми сьогодення. Відкриваю для себе багато цікавого, зокрема з царини культурно-мистецького життя». Перемога стала для Оксани приємною несподіванкою.

Ми вдячні нашим читачам за увагу до «Персоналу Плюс»! Ми працюємо для вас. Наголошуємо, що це не остання акція, яку проводить газета для своїх передплатників. Запрошуємо читачів газети до участі у нових акціях і нових розіграшах.

Телефони для довідок:
490-95-18, 490-95-17

✓ Освіта

ЛІВАН ВИЗНАВ
ДИПЛОМИ МАУППрезиденту МАУП
Георгію ЦОКІНУ

Шановний Георгію Васильовичу! 22 жовтня Міжрегіональна Академія управління персоналом отримала визнання своїх дипломів як державних у Ліванській Республіці. Реєстраційний номер —

1878/2005.

Дипломи визнано з таких напрямів:

— Педагогічна освіта
— Фізичне виховання та спорт
— Культура
— Міжнародні відносини
— Філологія (англійський і німецький переклад)
— Психологія

— Політологія
— Економіка
— Менеджмент
— Юриспруденція
— Прикладна математика
— Інформатика

Міністр освіти
Ліванської
Республіки

✓ «Розбірки»

КАСЬКІВ РОЗКРАДАВ
КОШТИ МАЙДАНУ?

За словами активістів «Пори», Владислав Каськів присвоїв собі гроші, які люди вкинули на Майдані для підтримки Помаранчевої революції.

Як стверджують особи, наближені до керівництва «Пори», до урн для пожертввань у наметовому містечку щодня вкидали близько мільйона гривень.

Увечері їх приносили до штабу організації — за сто метрів від центральної сцени, з якої виголошувалися високі моральні ідеали, чесність і цінності демократичних перетворень. Куди ці гроші ділися потім — невідомо. Проте є певні припущення.

Ігор Радчук, один з активістів «Пори», каже, що безневинно постраждав через фінансові махінації керівників організації. Ті не розраховувалися з «УНА-УНСО» за охорону наметового містечка, натомість вказали на хлопців, які начебто вкрали гроші.

«Каськів і Золотарьов вивезли нас на Лютеранську, 20, як потім виявилось, на машині Владислава Каськіва, — каже Ігор. — Нам дали ручку, папір і сказали: «Пишіть». На запитання, що саме, починали бити. Потім через годину сказали: «Пишіть, де і скільки грошей взяли, на що їх витратили». Коли казали: «Не знаємо», знову починали бити».

Сам Каськів усі звинувачення відкидає. Каже, що на його машині під час

революції роз'їжджало немало людей.

Точну кількість майданівських грошей, за словами Радчука, ніхто не знав. Та всі благодійні гроші чітко надходили до Владислава Каськіва. Куди ділися гроші від внесків громадян, не знає і сам Владислав Каськів. Принаймні звинувачення в розкраданні називає непорозумінням.

Батько активіста «Пори» каже, що колишні соратники його сина погрожували йому фізичною розправою, якщо інформація про злочин і розподіл грошей у «Пори» буде розголошено. «Безсумнівно, це робота рук Золотарьова й Каськіва, — вважає Валентин Радчук. — Вони вирішили підставити хлопців, які не мають жодного розсунку до цього злочину».

Занепокоєні родичі звернулися до міліції. За рішенням суду одного з організаторів побиття засудили до позбавлення волі, а Печерському райвідділу доручили встановити місце перебування Каськіва і Золотарьова. Якщо слідчі органи продовжуватимуть шукати Каськіва в тому ж темпі, Валентин Радчук збирається звернутися до Генеральної прокуратури і навіть до Президента, радником якого якраз і є Владислав Каськів!

За матеріалами
інтернет-видання
«Обком»

✓ Оборудки

БАКАЮ
ПІДГОТУВАЛИ
ЩЕ ОДНУ
КРИМІНАЛЬНУ
СПРАВУ

Генпрокуратура порушила ще одну кримінальну справу проти колишнього керівника Держуправління справами Ігоря Бакая. Про це повідомляє Департамент зв'язків з громадськістю МВС.

Справу порушено за зловживання владою або службовим становищем.

Встановлено, що Бакай «упродовж 2003–2004 років, порушуючи встановлений порядок, надавав усні та письмові розпорядження, на підставі яких виконано 68 комерційних рейсів на літаках і гелікоптерах, підпорядкованих Департаменту авіаційних перевезень «Україна», — йдеться у повідомленні.

Департамент зв'язків з громадськістю МВС також повідомляє, що оплата за ці перевезення на рахунки державної авіакомпанії не надійшла. І це завдало збитків державі на загальну суму 1 млн гривень.

Як відомо, Ігор Бакай отримав російське громадянство за «видатний внесок у науку та мистецтво», і видавати його українським правоохоронцям наш північний сусід не поспішає.

✓ Кримінал

ЗНАЙДЕНО ПІДПРИЄМСТВА
ПОРОШЕНКА В МОЛДОВІ

Колишній секретар Ради національної безпеки та оборони України Петро Порошенко отримав контроль над трьома найбільшими підприємствами Молдови — акціонерними товариствами «Джеміні», «Букурія» та «Кішинівський склозавод» — за допомогою офшорних технологій. Про це заявив экс-голова Служби безпеки України Олександр Турчинов.

«Спочатку створювали трасти, потім контрольні пакети цих підприємств отримали компанії, які створювалися в офшорах. Гроші виводили з Молдови в офшорні зони на Кіпрі і в Панами», — заявив Турчинов.

За його словами, у справі фігурує багато до-ручень, підписаних особисто Порошенком. «Гадаю, слідство дасть об'єктивну оцінку цим матеріалам», — зазначив колишній керівник СБУ.

Раніше інформагенції повідомляли про те, що Генеральна прокуратура України направила в Генпрокуратуру Молдови клопотання про підтвердження чи спростування інформації колишнього держсекретаря Олександра Зінченка про злочинні дії экс-секретаря РНБОУ Порошенка в Республіці Молдова.

Раніше Турчинов звинуватив Порошенка в тому, що «він через офшорні компанії привласнив стратегічні об'єкти у Придністров'ї». За словами

екс-голови СБУ, група з врегулювання Придністровського конфлікту, яку очолював Порошенко, під час переговорів домоглася лише одного — справи в Молдові за цим фактом було закрито. Однак, як заявив Турчинов, Порошенко не зміг знищити свідчень. Зокрема в экс-керівника СБУ є документи, передані депутатом молдовського парламенту, з підписом Порошенка як власника офшорних компаній, через які «перетікали» кошти за кордон. «СБУ і Генеральна прокуратура мають перевірити ці факти...», — заявив Турчинов і пообіцяв, що у разі зникнення документів, він «допоможе їх знайти».

Коли ж її власником став концерн «Рошен» Порошенка, що ділянку продали такій собі фірмі «Літо-2000». Всі старі будинки швидко зруйнували і розпочали будівництво палацу в стилі «олігархічний ампір». З усіма відповідними ознаками. Зокрема і з причалом для яхт. Що, згідно з природоохоронним законодавством, є карним злочином. Та чи відповідатиме за це кум Президента України — запитання риторичне.

✓ Квартирне питання

ХТО-ХТО В ХОРОМАХ ЖИТИМЕ?

Останнім часом можновладці започаткували цікаву моду — запрошувати журналістів на власні дачі. Не став винятком і экс-голова РНБОУ, «шоколадний заєць» Петро Порошенко. Ось тільки його

заміський будиночок під Борисполем, який ми могли бачити по телебаченню, не єдиний з-поміж нерухомості Петра Олексійовича. У знаменитому завдяки земельним скандалам селищі Козин триває грандіозне будівництво ще однієї «дачки», яка, схоже, зможе вирішити житлову проблему экс-секретаря РНБОУ.

До речі, будівництво ведеться на території, де колись була база відпочинку Київської кондитерської фабрики ім. Карла Маркса.

✓ Феміда

ОСКАРЖЕННЮ ПІДЛЯГАЄ

Колегія суддів Судової палати з цивільних справ Верховного Суду України прийняла до розгляду касаційну скаргу журналіста Олега Єльцова і зупинила виконання рішення Печерського суду за позовом компанії «Еурал транс газ», згідно з яким журналіст мав сплатити 15 тисяч доларів за передрук статті з посиланням на першоджерело. Про це ІМІ повідомив Олег Єльцов.

За його словами, наразі не відомо, скільки часу триватиме розгляд касаційної скарги, але, на думку журналіста, позитивним є вже той факт, що суд взагалі прийняв скаргу.

«Це свідчить, що у попередньому рішенні Печерського суду були якісь помилки, якщо Колегія суддів буде його переглядати», — зазначив Єльцов.

Крім того, журналіст переконаний, що Колегія суддів ВСУ скасує нарешті

попереднє рішення Печерського суду, згідно з яким він мусить виплатити 15 тисяч доларів.

Нагадаємо, що на сайті «Україна Кримінальна» від 18 серпня 2003 року, до якого тоді мав стосунок журналіст, з'явився передрук статті журналіста Романа Купчинського з сайту Української служби «Радіо Свобода», де йшлося про багатомільйонну аферу тодішнього голови «Нафтогазу» Юрія Бойка та керівника російського «Газпрому» Олексія Міллера, пов'язану з перекачкою туркменської нафти.

✓ Від перестановки доданків?..

НОВИМ ВЛАСНИКОМ «МАЙБАХА»
КИРПИ ПРИЗНАЧЕНО ЛЮДИНУ ЧЕРВОНЕНКА

Президент України Віктор Ющенко зробив у Мінтрансв'язку «рокіровочку», яка шокувала всіх спостерігачів. Своім Указом № 1397 від 28 вересня він призначив міністром транспорту і зв'язку 29-річного Віктора Бондаря, який до цього був першим

заступником міністра Червоненка.

Бондар Віктор Васильович народився 1975 року. 1997-го закінчив Національну юридичну академію за спеціальністю «Правознавство». 2004 року закінчив Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут» за спеціальністю «Комп'ютерні науки». 3 вересня 2000 року працював у секретаріаті Кабінету Міністрів. 2001 року стажувався в Канаді, в лютому 2002-го навчався й отримав сертифікат у R&M (Швеція), в листопаді 2002 року — в Saint Louis University (Іспанія).

Як стверджує інформоване джерело «Обком» в Мінтрансв'язку, Віктор Бондар — людина Євгена Червоненка. Таку «рокіровку» наше джерело пояснює тим, що Мінтрансв'язку було повністю криміналізованим, тому Євгену Червоненку потрібна на міністерській посаді своя людина, яка б контролювала розпочаті процеси. Оскільки Червоненко дискредитував себе так, що залишатися в уряді вже не міг, він пролоблював призначення на міністерське крісло повністю підконтрольного йому Віктора Бондаря.

✓ Ова!

КУРОЧКІН ПОВЕРНУВСЯ В УКРАЇНУ?

Громадянин Росії, скандально відомий бізнесмен Максим Курчкін недавно

перетнув кордон України. Про це повідомляє інтернет-видання «Обком» з посиланням на інформоване джерело в Держкомкордоні України.

«За оперативною інформацією, пан Курчкін збирається вкотре здійснити збройне захоплення Дніпропетровського центрального ринку «Озерка», — повідомляє інтернет-видання. За його словами, «підставою для цього бізнесмена, мабуть, вважає ситуацію, яка склалася в регіоні, — Дніпропетровщина нині без го-

лови обласної адміністрації».

Як нагадує сайт, «упродовж цього року структури Курчкіна не раз намагалися дестабілізувати ситуацію навколо ринку «Озерка». Під час виборів—2004 російський кримінальний бізнесмен курирував у Києві сумновідомий «Російський клуб».

Курчкін також відомий як Макс Скажений і Макс Лужниковський.

На цей момент Курчкін оголошений у всьому український розшук.

За повідомленням інформагенцій і ЗМІ

Наш передплатний індекс — 06896

Офіційно

ПРОВОКАЦІЇ
НЕ ПРОЙДУТЬМіністрові
внутрішніх справ
України
Ю.В.ЛУЦЕНКУ

На інтернет-сайті «Обком» з посиланням на ДСО МВС України з'явилася інформація про порушення кримінальної справи проти співробітника Міжрегіональної Академії управління персоналом.

Завдяки проведеної перевірки вдалося встановити, що Карпенко Ніна Гаврилівна є співробітником Кіровоградської обласної психіатричної лікарні і на основі погодиної оплати викладає медичну психологію у Кіровоградському інституті МАУП.

Згідно з попередніми даними, переважна більшість студентів групи категорично відмовляється підтвердити звинувачення співробітників органів внутрішніх справ про те, що Карпенко Н.Г. вимагала хабар зі студентів групи за складання іспиту.

Як вважає керівництво Інституту, все це схоже на провокацію з метою дискредитації викладача і Кіровоградського інституту МАУП. За інформацією, отриманою від студентів, конверт із грошима був підступно вкладений у підручник.

Міжрегіональна Академія управління персоналом поважає право правоохоронних органів на здійснення своїх законних повноважень, коли для

цього є підстави. Однак, враховуючи оперативність, з якою неперевірена інформація потрапила до ЗМІ, і той факт, що Карпенко Н.Г. не є співробітником МАУП, Президія Міжрегіональної Академії управління персоналом переконана: те, що відбувається, є вашою особистою змовою з міністром освіти і науки С.Ніколаєнком. Все це спрямовано на дискредитацію і знищення Міжрегіональної Академії управління персоналом, про що повідомляла преса і з приводу чого були надіслані звернення до найвищих посадових осіб держави. Вважаємо, проти МАУП здійснюється навмисна злочинна провокаційна акція, і тому ми змушені захищати себе всіма законними способами.

Недавно співробітники МАУП у Бориспільському інституті Академії вже попередили провокаційну спробу органів внутрішніх справ дискредитувати керівництво Інституту, намагаючись звинуватити його в хабарництві.

Парфразуючи відомий вислів, можна сказати: міністри приходять і йдуть, а академії залишаються. У справедливості цих слів, ми впевнені, незабаром переконається ви і вся українська громадськість. Провокації проти МАУП не пройдуть, а особи, причетні до їх здійснення, будуть справедливо покарані.

Президент МАУП
Г.ЩОКІН

Автокатастрофа

СМЕРТЕЛЬНИЙ КОРТЕЖ

25 вересня близько дев'ятої вечора на 48-у кілометрі траси «Новгород-Сіверський—Чернігів» автомобіль із кортежу Петра Порошенка, керований співробітником міліції Києва, збив 26-річну жительку Мени (Чернігівська область). Внаслідок отриманих травм жінка померла на місці події.

Менська районна прокуратура порушила кримі-

нальну справу за фактом загибелі жінки, а 29 вересня міська прокуратура Мени направила кримінальну справу для подальшого розслідування до Генеральної прокуратури.

Слідство має визначити, чи було допущено порушення правил співробітниками міліції, у тому числі перевищення швидкості.

Доречі

У ПОРОШЕНКА
50 МІЛЬЙОНІВ НА ОДНОГО...

Три тижні тому в інтерв'ю газеті «Сегодня» Петро Порошенко стверджував: «Ніяких 350 млн доларів у мене немає. Усе майно — це 10 млн гривень». Однак його батько вніс корективи, додавши, що ці 10 мільйонів — у них на двох. Петро Олексійович одразу ж погодився.

У вівторок «Українська правда» оприлюднила офіційні дані

декларації Порошенка за минулий рік: 3 мільйони 588 тисяч 531 гривня і 20 копійок.

А загальних активів у Петра Порошенка майже на 50 мільйонів. Це, якщо до минулорічних прибутків додати вартість цінних паперів (6,4 млн), внески до статутних фондів підприємств (13,1 млн) і суму на рахунках у банку (26 млн).

Звернення

Голові Верховної
Ради України
В.М.ЛИТВИНУКопія: Генеральному
прокуророві України
С.М.ПІСКУНУ

У газеті «Єврейські вісті» № 9 (326) (вересень 2005 р.) передруковано замітку з газети В.Рабиновича «Столичка» під назвою «Черновецький осуждає фашизм в Україні».

Великорозумний «українець» Л.Черновецький гаряче підтримує єврейську громаду України і різко засудив антисемітизм і «звір'яче» побиття євреїв-студентів у Києві. Хоча і Президент України В.Ющенко, і заступник міністра внутрішніх справ Г.Москаль виступили зі спростуванням так званих антисемітських мотивів, які начебто помітили деякі ортодоксальні єврейські діячі, а разом з ними і нардеп Л.Черновецький у хуліганському нападі на єврейських студентів.

НАРДЕП ЧЕРНОВЕЦЬКИЙ «ЗАСУДЖУЄ»
«УКРАЇНСЬКИЙ ФАШИЗМ»

Те, що «українець» за походженням Л.Черновецький на шпальтах майже порнографічної газети В.Рабиновича виступив на захист єврейських студентів, — його «українське» право. Дивує й обурює інше.

Поки що народний депутат України Л.Черновецький від імені Християнсько-ліберальної партії закликав засудити прояви фашизму в країні.

Л.Черновецький стверджує, що в Україні діють фашистські організації. Однак, як відомо, жоден закон і підзаконний акт в Україні не містить такого поняття, як «фашизм». Немає з цього приводу також жодного рішення компетентного органу України. Згідно з Українською дип-

ломатичною енциклопедією (К.: Знання України, 2004), фашизм (з італ. fascismo, від fascio — пучок, зв'язка, об'єднання) — соціально-політичні рухи, державні режими, ідеології тоталітарного типу, для яких властиві: обґрунтування за расовою ознакою та переваги пануючої нації й нетерпимість до інших націй і національних меншин. Нині, як відомо, тільки Держава Ізраїль і єврейські вівровчення відповідають поняттю «фашизм» і «расизм», що 1975 року підтверджено рішенням Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй.

Таким чином Л.Черновецький зухвало паплюжить народ, серед якого він живе, і країну, яка на-

дала йому притулок.

Ми просимо: Голову Верховної Ради України В.Литвина провести з народним депутатом Л.Черновецьким відповідну роз'яснювальну роботу щодо знання відповідних нормативних актів України і юридичної практики;

Генерального прокурора України С.Піскуна провести розслідування висловлювань і дій нардепа Л.Черновецького на наявність ознак розпалювання міжнаціональної ворожнечі, за що передбачена відповідальність відповідно до статті 161 Кримінального кодексу України.

Антинаклепницька
Ліга України

Медіапростір

ІНФОРМАЦІЙНИЙ
«ЛОХОТРОН» ШУСТЕРА

Спочатку по Києву (можливо, і по всій Україні) розвісили величезні «біг морди» із зображенням самого Шустера і написом «тепер Шустер в Україні». А разом з ним, виявляється, приходять і «свобода слова». Чому телеканал ICTV, що належить єврейському олігарху Пінчуку, ото-жнює себе зі «свободою слова» та й всією Україною, наразі невідомо. Українці добре пам'ятають, як ICTV, а та-

кож інші пінчуківські телеканали дотримувалися «свободи слова», коли тест Кучми будував в Україні режим разом із Медведчуком та Януковичем. І навіряд чи щось суттєво зміниться від того, що єврей Шустер виступає на каналі єврея Пінчука. Коли б не навпаки!

Маніпулятивність цього медіапроекту стає зрозумілою саме напередодні парламентських перегонів в Ук-

раїні. І «європеець» Шустер (ох, і майстри євреї на вигадування собі нових «національностей») приїхав з дуже «демократичної» Росії впроваджувати у нас «свободу слова». Та українці давно знають, що Пінчук і «свобода слова» — поняття несумісні, і жодні шустери тут не допоможуть. Усе це, вочевидь, віртуальна маніпулятивна гра на зомбування громадської свідомості в потрібному Пінчуку та Шустеру напрямі.

Достатньо придивитися: всі, хто виступає у цій розрекламованій програмі

— Березовський, Безпалый, Азаров, Кравчук, Пасхавер, Гіршфельд та інші, — політичні ділки єврейського походження. «Експерти» програми, крім Шустера, нікому не відомі особи. Проте як «тонко» себе подають! Наприклад, «випадковий перехожий» з майдану Незалежності запитує якусь Горіну, яка сидить у студії як «експерт», чи чесно вона веде свою бухгалтерію? І та в прямому ефірі відповідає: «Ні!» За визнані горе-бізнесменкою махінації до завершення програми податківці мали б вивести її в наручники, натомість ця Горіна ще й «качає» права. Мовляв, «свободу махінаторам!» Ну, і кому потрібна така примітивна та зрежисована «свобода слова»? Мабуть, крім Пінчука та Шустера, нікому. Українцям — і поготів.

Антинаклепницька
Ліга України

ПРОПАГАНДИСТИ СОДОМІЇ

30 вересня цього року, на православне свято Віри, Надії та Любові, майже всі загальнодержавні телеканали, що належать єврейським олігархам, «смакували» гомосексуальну тему. Зокрема на телеканалі «1+1» єврея Роднянського було показано телесюжет єврея Швеця, який бідкався, що в Україні немає поки що «екзотичних» парадів педерастів і лесбіянок, які давно вже заповнили Європу. Однак що заважає тому ж Роднянському і Швецю взяти своїх дружин і дітей та податися до Європи милуватися гомосексуаль-

ними збоченнями. Хто їх в Україні тримає?

Не залишився осторонь пропаганди педерастії і порнокіївський «5 канал»: цю тему тут висвітлював Яневський, який вже встиг зарекомендувати себе українофобом, який паплюжить національних героїв. Богдан Хмельницький йому, бачте, не до вподоби. А педерастии, виходить, — навпаки? Захлиналися від оспівування гомосексуалізму й інші неукраїнські телеканали та радіостанції. «Піонером» у цій пропаганді в Україні були, як відомо, Рабинович і Кацман, які

навіть долучилися до створення політично-педерастичної партії «Райдуга». Якийсь дивний національний ухил спостерігається в цій непопулярній в Україні справі. До речі, і ярлики поборників гомосексуальності та сіонізму подібні: перші всіх таврують «гомофобами», другі — «ксенофобами». Згідно зі статистичними даними, кількість гомосексуалів становить усього близько 3% населення, і з'являються вони завдяки не лише генетичним факторам, а й особливостям індивідуального розвитку, тобто вихованню. Якщо пропагувати ці

генетичні відхилення, то можна збити з пантелику і здорових дітей, яким представники названої нацменшини постійно кажуть, що це, уявіть тільки, «людяно». Чому ж вони не пропагують, скажімо, групи тих, хто страждає від хвороби Дауна, яку також спричиняють генетичні фактори? Та і про долю біблійних Содому та Гоморі пропагандистам і агітаторам педерастії треба пам'ятати. У Бога, як відомо, терпіння не безмежне.

Антинаклепницька
Ліга України

Тест на демократію

ВИБОРИ ПОКАЖУТЬ

Президент Парламентської Асамблеї Ради Європи Рене ван дер Лінден заявив, що вибори до Верховної Ради, які відбудуться 2006 року, будуть тестом на демократію в Україні. Про це він сказав на прес-конференції у Страсбурзі.

Рене ван дер Лінден зазначив: «Те, як влада зуміє провести наступні вибори, покаже, чи існу-

ють в Україні демократичні цінності».

Президент ПАРЄ також зазначив, що Україна і надалі має дотримуватися зобов'язань, які вона взяла перед Радою Європи. «Ви повинні також побачити, що виконання обов'язків стане прогресом і для вас», — додав він, звертаючись до україн-

ських журналістів.

Рене ван дер Лінден зауважив, що під час розгляду виконання українських зобов'язань перед Радою Європи «має бути не лише критика, повинні відзначатися і позитивні елементи». За його словами, це має бути не деструктивною позицією, а «хорошою підтримкою».

За повідомленням інформагентції і ЗМІ

На часі

ПОЛІТРЕФОРМУ
ПЕРЕГЛЯНУТЬ

Лідери депутатських груп і фракцій домовилися доопрацювати законопроект про внесення змін до Конституції (№ 3207-1). Після його доопрацювання відбудеться засідання фракцій з цього питання. Якщо позиції фракцій збігатимуться, то законопроект внесуть на розгляд до сесійної зали. В іншому разі розгляд проекту перенесуть на лютий.

✓ Погляд

Написати цю статтю мене змусило втручання посла Ізраїлю Наомі Бен-Амі у внутрішні справи України, а саме його заклик до «прийняття заходів», аби не допустити обрання до українського парламенту Георгія Щокіна.

Дещо з історії держави Ізраїль

Ідею політичного сіонізму — створення єврейської національної держави в Палестині — було втілено в життя 14 травня 1948 року актом проголошення держави Ізраїль. Перші вибори до Установчих зборів відбулися 25 січня 1949 року. Вони ґрунтувалися на системі пропорційного партійного представництва. У складі Зборів передбачалося 120 членів, а право участі в голосуванні надавалося всім громадянам Ізраїлю, які досягли вісімнадцятирічного віку. З обраних делегатів було 117 євреїв і 3 араби. Першим законодавчим актом стало ухвалення перехідного закону, який оголосив Установчі збори кнесетом першого скликання. Кнесет ухвалив основні закони, де йшлося про уряд, президента, землі Ізраїлю та ін. Їх у перспективі мали об'єднати в один документ — Конституцію. Однак Конституцію держави Ізраїль так і не було ухвалено. Кнесет обирав спікера, збирався на сесії двічі на рік, а також міг збирати надзвичайні сесії. Кнесет у складі 120 членів обирає раз на чотири роки, відповідно такий самий термін було відведено й уряду. Ізраїль проголосили парламентською республікою, прем'єр-міністра — головною особою в ізраїльській політичній системі.

Ізраїльська статистика бере до уваги тільки конфесійну належність громадян. В Ізраїлі на початок 2003 року проживали 5,12 млн євреїв, 1 037 000 мусульман, 146 000 християн, 107 000 друз і майже 240 000 представників інших релігій. У світі кількість євреїв, за даними Інституту сучасних проблем єврейського народу (Єврейський університет в Єрусалимі), становить більш як 13 млн.

Держава Ізраїль увійшла в III тисячоліття як країна з високорозвиненою економікою, з усіма ознаками держави постіндустріального типу. Важливу роль у становленні ізраїльської економіки відіграли репарації і ресурси Федеративної Республіки Німеччина, які становили відповідно 3,5 і 4 млрд марок, а також гроші, зібрані єврейськими організаціями діаспори.

Звернімо увагу на урядову програму приватизації, затверджену 1987 року кнесетом. Спочатку було інвентаризовано всі 189 держкомпаній і неприбуткових організацій, розроблено схеми і графіки приватизації компаній, оцінено можливості демонополізації, розроблено механізм захисту національних економічних інтересів. Керував цим процесом спеціально створений Міжміністерський комітет з

продажу державних компаній (МК). За дев'ять років приватизовано тільки 19 державних компаній: сім перетворилися на змішані, в чотирьох з них держава втратила контрольний пакет акцій. Тривалий час вона не приватизувала і банки (тільки з 1993 року розпочалася зміна форми власності в банківському секторі), залишила за собою основні галузі військової промисловості, а також контроль за приватним сектором природних монополій.

2002 року обсяг ВВП, розрахований за паритетом купівельної спроможності, становив 122 млрд дол., на особу — 19,3 тис. дол. Питома вага ізраїльського ВВП у світовому валовому продукті сягла 0,27% (частка ізраїльтян у населенні Землі — 0,1%). За рівнем індексу людського розвитку Ізраїль посідає 22 місце серед 177 країн світу. Витрати на охорону здоров'я сягли того ж року 8,3% ВВП (6—7% у розвинених країнах загалом). На наукові розробки виділяють більш як 4% ВВП (у Франції — 2%, Японії — 3%). В Ізраїлі на 10 тис. людей, зайнятих у економіці, припадає 135 вчених та інженерів, у США — 70, Німеччині — 50. За розмірами фінансової допомоги на особу Ізраїль посідає перше місце у світі — 148 дол. (1999 р.).

Ось така успішна держава Ізраїль нині. І нам треба вчитися в неї — і як здійснювати приватизацію, і як використовувати українську діаспору, і як фінансувати охорону здоров'я, науку та ін. Однак це ще не все.

В Ізраїлі є арабська національна меншина, а в Україні — єврейська національна, яка становить 0,2% усього українського населення. Порівняймо життя цих меншин і будемо вчитися у євреїв.

У нашій державі євреї поведуться досить агресивно — і в політичному та економічному житті країни, і в інформаційній сфері. Більшість мас-медіа, контрольованих євреями, весь час намагаються позбавити корінне населення держави, тобто українців, права на свою думку про окремих єврейських олігархів, які за допомогою різних маніпуляцій фактично присвоїли собі власність усього українського народу. До цього народу належить і більшість євреїв, а також росіяни, німці, татари, греки та багато інших народів, які населяють нашу країну. Ці засоби масової інформації весь час кричать про «антисемітизм», тим самим перешкоджаючи спробам здійснити розслідування злочинів і методів збагачення єврейських олігархів. Особливо агресивними виявилися окремі мас-медіа щодо проведення в МАУП Міжнародної наукової конференції, що розглядала сіонізм як основну загрозу людству. Деякі журналісти називали вчених фашистами, коричневими та ін. До їхнього відома доводимо: попри те, що абсолютна більшість політичних партій Ізраїлю належить до сіоністських, ціла низка партій цієї держави бореться із сіонізмом. Так, антисіонізм Компартії Ізраїлю ґрунтується на традиційній марксистсько-ленінській оцінці сіонізму як буржуазно-націоналістичного руху. Сучасні арабські партії бо-

ються з сіонізмом з позицій національно-територіального конфлікту. Ультраортодоксальні партії і групи не визнають сіонізм як світський рух. І ніхто не навішує цим партіям і окремим особам ярликів. На місці Рабиновича я найняв би для газет, якими він опікується, дослідчених консультантів, щоб потім не потрапляти в незручне становище. Відомо, що у в'язниці й «психушках», де перебував Рабинович, історію держави Ізраїль і її партійної системи не викладають. Проте в Ізраїлі живе арабська національна меншина, яка також належить до семітських народів. Тому ми пропонуємо розглянути прояви антисемітизму в державі Ізраїль.

тримуватиметься принципів Статуту Об'єднаних Націй. Ми просимо — перед лицем агресії, об'єктом якої є упродовж кількох місяців, — арабських жителів держави Ізраїль зберігати мир і взяти участь у будівництві держави на основі цілковитої рівності прав і обов'язків, справедливого представництва у тимчасових і постійних органах держави...» (В.Вороб'єв. Государство Израиль: правовые основы возникновения и статус личности. — М.: Издательский дом «Национальное обозрение», 2001. — С. 167). Як бачимо, Декларація незалежності обіцяла громадянську і політичну рівність усіх громадян, незалежно від статі, релігії і раси. Попри історичний

міркувань безпеки здійснено реквізицію арабських земель. Відповідно до цілої низки жорстких законів (зокрема про надзвичайні заходи в місцях безпеки 1949 р.), Міністерству оборони Ізраїлю було дозволено виселяти людей з пунктів прикордонної смуги завширшки десять кілометрів. Крім того, було ухвалено закон, який уможлилював конфіскацію землі задля оборони. Потім було ухвалено законодавчі акти «про відсутніх землевласників» (1950 р.), про обмеження у користуванні сільськогосподарською землею і водою (1967 р.), про відчуження землі в бедуїнів задля будівництва аеродромів (1979 р.) та ін., що давали право уряду займа-

помози — з іншого.

Участь арабів у політичному житті держави

Переважна частина ізраїльських євреїв заперечувала право арабів в управлінні країною. Згідно з опитуванням, проведеним 1980 року, 90% респондентів-євреїв визнавали громадянські права меншин, але тільки 40% були згодні на громадянську рівноправність арабів. За даними іншого опитування, 36% євреїв заперечували право арабів на демонстрації, а ще 37% визнавали це право з певними умовами. 1988 року 43% єврейських респондентів вважали, що

МОЖЕ, НАМ ВЗЯТИ ПРИКЛАД З ДЕРЖАВИ ІЗРАЇЛЬ?

Арабська національна меншина Ізраїлю

Політика Ізраїлю стосовно арабів ґрунтується на трьох принципах, що суперечать один одному: демократичному характері держави, її єврейсько-сіоністській орієнтації і на вимогах безпеки. Тоді як перший з них декларує рівність та інтеграцію арабів у ізраїльське суспільство, два інших фактично виключають арабів з процесу цієї інтеграції. Той факт, що Ізраїль було створено євреями і для євреїв, ставить арабів поза процесом становлення сучасної національної держави. Зв'язок ізраїльських арабів з арабським світом, зокрема з палестинцями, надає їм статусу «ворожої меншини». Стосунки між арабами та євреями можна охарактеризувати як формальні, асиметричні, що призводять до відчуження.

До проголошення держави Ізраїль питання про неєврейську меншість здавалося чимось далеким і не вартим уваги. У Декларації незалежності держави Ізраїль, підписаній 37 членами «Тимчасової ради Держави, на землі Вітчизни в місті Тель-Авіві, напередодні Шаббату 5 ійяра 5708, 14 травня 1948 року», зазначалося: «...Державу Ізраїль буде відкрито для єврейської імміграції і євреїв, які прибувають з усіх місць їх розсіювання; вона сприятиме розвитку країни на благо всіх її жителів; її буде засновано на свободі, справедливості й мирі, згідно з ідеалами пророків Ізраїлю; вона забезпечить цілковиту соціальну й культурну рівність усім її жителям — незалежно від релігії, раси і статі; вона гарантуватиме свободу культу, віросповідання, мови, освіти й культури; вона збереже святі місця для всіх релігій і до-

досвід тривалого перебування євреїв у ролі етнічної меншості тоді ніхто з лідерів молоді держави особливо не замислювався про ножиці між обіцянками й оголошеною місією Ізраїлю як держави єврейського народу.

Державна політика

Закони й установки, за формою нейтральні до національної належності громадян, все ж диференціюють підхід до представників двох етнічних груп. Так, ізраїльський закон про громадянство передбачає надання громадянства євреям автоматично. Процедура отримання громадянства для арабів використовує інший критерій — їхню присутність на території Ізраїлю, позаяк цей підхід перешкоджає масовому поверненню арабських біженців.

Арабською мовою як другою державною мовою можна послуговуватися у кнесеті, судах, але від громадян, які натуралізувалися, тут вимагають знання івриту. Що більше, за межами арабських поселень масштаби використання арабської мови в державних документах, офіційних оголошеннях обмежено.

В ізраїльських арабах євреї бачать передусім частину всієї палестинської громади, частину великого арабського світу, який загрожує «другим раундом» війни на знищення Ізраїлю. «П'ята колона», «троянський кінь» — порівняння з арсеналу офіційних кіл, коли йшлося про ізраїльських арабів. Наразі не завважено реальної слабкості арабської громади, яку після війни 1948 року в результаті вигнання більшості її частини було деморалізовано.

Військовий чинник, чинник безпеки повсякчас домінували в ухваленні ледь не кожного рішення стосовно арабського населення. До середини 50-х років минулого століття з

ти нові землі. Це вже, пане Посол, не антисемітизм — це геноцид. Поставте себе на місце ізраїльських арабів!

У перші роки державності в політичному житті Ізраїлю цілковито панувала партія Мапай. У цей час масштабно застосовували юридичну процедуру відчуження земель, що належали арабам. Землі арабських біженців передавали під контроль опікунів над землями відсутніх власників, а потім ці землі відходили в розпорядження єврейських поселень. У багатьох випадках для таких дій використовували юридичний казус «присутні, які не мешкають за місцем проживання». Під це визначення потрапляли всі араби, які на час реєстрації власності перебували в Ізраїлі, а не у власних домівках. Військова адміністрація всіляко перешкоджала їх поверненню у власні будинки і реквізувала їхню власність — мовляв, їх відсутність свідчить про ворожість до Ізраїлю.

Можна наводити ще безліч прикладів геноциду арабів на території Ізраїлю. Проте є ще один аргумент. Ізраїльські лідери не хотіли суттєво скоротити розрив у економічному розвитку між євреями і арабами. «Внутрішні» араби отримали непропорційно малу частку державних субсидій, що призвело до ще більшої диференціації якості життя євреїв і арабів. Враховуючи цю особливість, економічний розвиток арабського сектору, хоч би яким успішним він уявлявся в цифрах, не спроможний запобігти подальшому збільшенню розриву між двома громадами.

Ізраїльський уряд можна справедливо звинуватити і в ігноруванні арабської громади, і в надмірно жорсткому контролі над нею, в політиці ізоляції арабів — з одного боку, і стимуляції їхньої залежності через відмову в до-

араби не мають права на участь у виборах до кнесету.

На початок 90-х років араби, частка яких в населенні країни становила 19%, обіймали лише 17 з 1300 вищих посад для чиновників державного апарату, 10 посад — з п'яти тисяч академічних вакансій в університетах. І жодного міністра-араба чи члена Верховного Суду. Кількість арабських депутатів виборили лише 17 з 120 депутатів від арабських партій, 1996 року — одиннадцять. У результаті виборів 2003 року до кнесету пройшло шестеро депутатів від арабських партій і троє (етнічні араби) — від партії Хадаш.

Лише раз араба було вибрано заступником спікера кнесету. Вражає той факт, що арабам не довіряли навіть керівництво арабським Департаментом у Міністерстві освіти, Департаментом з мусульманських справ у Міністерстві релігій і посаду директора мовлення арабською мовою на державному радіо.

Динаміка політичної активності

Ізраїльську державну політику спрямовано на заохочення традиційних лідерів арабського сектору, аби домогтися контролю над усім арабським населенням за допомогою фігур, визнаних офіційною політикою. У 1950—1960 рр. хамула — керівництво арабською громадою, представлено старійшиною, було основою для організації виборів до кнесету й місцевих органів влади.

В Ізраїлі за перше десятиліття його державності не помічено жодної незалежної арабської партії. Зазвичай більшість арабських депутатів представлено сіоністськими пар-

тіями за «арабськими списками». Формально «арабські списки» вважалися незалежними, однак фактично могли існувати лише як філії правлячих партій, головним чином Мапай-ПТІ. Ці списки складали перед виборами, вони практично не діли в період міжвиборних кампаній. Представники «арабських списків» — члени кнесету — підтримували політику ізраїльського уряду. Так, 1964 року арабські представники у кнесеті голосували за збереження надзвичайних законів, спрямованих на утиски прав арабського населення.

Передвиборні «арабські списки», які підтримувала партія Мапай, сягнули піка своєї популярності 1959 року на виборах до кнесету четвертого скликання. Тоді вони отримали п'ять місць. Після цього їхня популярність почала падати: на виборах до кнесету дев'ятого скликання вони отримали одне місце, а на наступних виборах — жодного. На виборах 1984 року вже не було «арабських списків» — свідчення повного зникнення цього феномену, що тривалий час існував у політичному житті країни.

Економічні, соціальні й політичні зрушення в арабському секторі призвели до значних змін в орієнтації арабських виборців і їхніх політичних організацій. Кінець 1990-х років виявив тенденцію до зростання в радикалізації і відчуженні арабського сектору від держави. На виборах 1999 року більш як 90% арабських виборців віддали голоси за Барака (як і за Переса 1996 року), що принесло йому 10% усіх голосів. Проте новий прем'єр продовжував ігнорувати арабських громадян Ізраїлю. Цікаво, що перший міністр-араб увійшов до уряду, очолюваного Шароном.

Другим чинником радикалізації арабського сектору було посилення в час другої інтифади в його політичних структурах і націоналістичних, і ісламських елементів з партії Балат та Ісламського руху.

Єврейсько-арабські відносини залишаються серйозним випробовуванням для ізраїльської демократії. Критики з обох боків політичних барикад стверджують, що Ізраїль не може бути одночасно єврейським і демократичним. Якщо його чималу частку становить арабська меншість — він повинен забути про свій єврейський характер, щоб залишитися демократичним (позиція арабських «опозиціонерів») або виключити арабів з політичного життя чи навіть вигнати їх за межі країни (позиція єврейських ультранационалістів). Окремі ізраїльські спеціалісти вважають, що Ізраїль можна віднести до групи країн з «етнічною демократією», що поєднує домінування переважної етнічної групи з демократичними правами всіх громадян. Проте можливість такого поєднання видається сумнівною.

Отож вчіться в євреї!

Микола СЕНЧЕНКО,
голова Всеукраїнської Антинаклепницької Ліги,
професор, заслужений діяч науки і техніки України

АКЦЕНТИ

МОЖЕТЕ СПАТИ СПОКІЙНО, ПАНЕ ПРЕЗИДЕНТЕ!

Відомий єврейський сайт www.jewish.ru подає виклад статті з ізраїльської газети «Єрусалим пост». Певні моменти публікації свідчать: так зване організоване єврейство в Україні вважає Президента Ющенка своїм приватним «шабес гоем». Якщо хтось не знає цього терміна — пояснимо. «Шабес гой» — суботній язичник, згідно з єврейським моральним кодексом «Шульхан Арух», повинен робити всю «брудну роботу», яку віруючому юдею забороняють виконувати релігійні приписи. Найбільше такої «брудної роботи» випадає на суботу. Звідси й термін.

Та передусім привертає увагу одна цікава цифра зі статті в «Єрусалим пост». За твердженням автора, українська єврейська громада становить півмільйона осіб. Як відомо, офіційні українські джерела — Держкомстат і Держкомнаціміграції — подають зовсім іншу цифру: 100–105 тисяч. І зазначають про тенденцію до зменшення кількості євреїв в Україні. То хто ж, даруйте, бреше? Бо якщо для владних структур плюс-мінус 400 тисяч народонаселення — дрібничка, то навіщо нам такі владні структури? А якщо упродовж останніх кількох років в Україні з'явилось 400 тисяч євреїв-

нелегалів, то, знову ж таки, куди ці владні структури дивилися? І прикордонники Литвина-молодшого, і луценківські міліціонери, і підлеглі пана Вороніна (не кутюр'є, а того, який працює у Держкомнаці)? Як нам здається, тут великий простір для роботи слідчих Генпрокуратури України, куди найближчим часом буде надіслано відповідну заяву.

А тепер — про «шабес гоя». Отож українські євреї задоволені, що Віктор Ющенко на кожне юдейське «апчхи!» вискакує зі своїм «на здоров'я!» — негайно робить заяву, які йому, як першій особі держави, робити аж ніяк не

личить. Йдеться, зокрема, про інцидент біля київської синагоги, що його Віктор Ющенко поспішно оголосити антисемітським, та ще й висловив своє глибоке обурення. Щоправда, згодом стався непомітний Україні, але чітко зафіксований у сіоністських виданнях скандал. Навіть така безвідмовна маріонетка, як генерал міліції Москаль, попри шалений тиск «ляльководів», відмовився визнати напад на студента єврейської релігійної школи актом антисемітизму. Тож єврейство, з одного боку, «своїм» Президентом задоволене, а з іншого — робить йому суворі вказівки: мовляв, за попадливості перед «обраним народом» замало. Єрусалимська газета цитує з цього приводу якогось Аркадія Кобелецького, представника «організованого єврейства» Криму: «Євреї надалі довіряють Ющенку, але ми хочемо бачити реальні результати... бо поки що все обмежується словами...»

Отож, Вікторе Андрійовичу, повага українців до Вас стрімко падає. Та це неважливо... Головне — Кобелецький Вам довіряє. Однак вимагає результатів.

Яких? Реальних.

Прочитуємо ще раз «Єрусалим пост». «Євреї не в змозі діяти однозначно висновку, коли йдеться про дії Ющенка в питанні повернення єврейської власності, яка зараз належить державі. Ющенко не раз висловлювався за повернення власності єврейській громаді... але цього не досить».

А чи не з'явилися в Україні отих 400 тисяч невольовимих єврейських месиків, аби терміново вступити у володіння горезвісною «єврейською власністю»? І що ж такого наговорив головний «шабес гой» представникам світового єврейства, якщо вся маса нових-старих хазяїв здійнялася з насиджених місць і рвонула колонізувати українські простори? Запитання не риторичне, оскільки під загрозу поставлено національну безпеку України.

Остання цитата, яка, на нашу думку, не потребує коментарів. Вона належить одному з найзатятіших лобістів єврейських інтересів в Україні Євгену Червоненку: «Доки Ющенко Президент, євреї можуть почуватися в безпеці».

ПОЧЕРК ЗАЛИШАЄТЬСЯ НЕЗМІННИМ

Розміщений 23 вересня на нашому сайті сценарій державного перевороту в Україні (див. «Персонал Плюс», № 139), підготований єврейськими олігархами, попри весь його цинізм, не є чимось новим. Знаменним є лише один дивний збіг (а чи збіг, власне?): уперше аналогічну версію державного перевороту під виглядом «революції» було апробовано на практиці рівно сто років тому.

Старше і середнє покоління українців, яке здобувало свого часу вищу освіту, добряче настраждалось, вивчаючи напам'ять апокриф Бланка-Ульянова під назвою «Три джерела і три складники марксизму». Це був такий собі комуністичний «отченаш». Одна відмінність — наскрізь брехливий.

1995 року відомий російський історик Олександр Островський у своєму виступі на міжнародному колоквиумі «Робітники Росії другої половини XIX — початку XX століття» документально спробував показати справжню сутність джерел і складників російського марксизму у версії Леніна — Троцького. На превелике здивування вченого, головуючий на колоквиумі одразу позбавив його слова, тільки-но зрозумів, про що йдеться, і звелів не лише викинути з матеріалів колоквиуму подані до друку тези доповіді, а й заборонив згадувати про участь пана Островського у цьому зібранні.

У світлі найновітнішої єврейської провокації проти України звернутися до матеріалів не виголошеної доповіді О.Островського не тільки цікаво, а й вельми повчально. За його словами, першим джерелом російської «революції» 1905 року були гроші австрійських, німецьких і французьких євреїв. Окремо історик зазначає горезвісну поїздку 1906 року

«буревісника революції» Максима Горького до Сполучених Штатів, щоб заохотити тамтешню єврейську олігархію докласти зусиль, а головне — коштів для здійснення державного перевороту в Росії.

Що ж до другого джерела фінансування — то це каса німецьких соціал-демократів. Про етнічний склад керівництва цієї партії від моменту її заснування нам відомо, тож детальніше можна і не зупинятися. Власне, німецько-єврейські есдеки перші внесли на підриг державного ладу в Росії зробили нелегально ще до офіційного формування партії Леніна — Троцького.

Третім джерелом, найпотужнішим за сумами, були кошти від «Англо-єврейського комітету». Ця структура здійснювала фінансування єврейського заклоту в Росії через свої численні масонські організації. Водночас через свою масонську агентуру у владних структурах «Англо-єврейський комітет» дезорганізовував зусилля влади навести лад у країні.

Олександр Островський називає ще одну надзвичайно цікаву єврейську транзакцію, спрямовану на знищення тодішньої Російської імперії не просто як держави, а як найбільшої у світі християнської православної громади. Це фінансування американськими євреями Японії під час Російсько-японської війни 1904–1905 років. Спеціально для цього єврейські банкіри виділили японському уряду кредит на суму більш як 400 мільйонів доларів на надзвичайно вигідних пільгових умовах. Один з ініціаторів цієї акції — банкір Лоеб, який водночас активно бавився чорною магією і сатанізмом, публічно заявив: «Ми змусимо підлу Росію стати на колі-

на перед нашим богообраним народом!» Варто нагадати, що для тодішнього світового єврейства з поняттям «Росія» асоціювалися не Уральські гори, сибірська тайга чи дикі степи Забайкалля, а межа осілості — себто ті регіони, де проживала абсолютна маса тодішнього єврейства. Нагадаємо: лівову частку цього анклаву становили саме етнічні українські землі. Тож коли сатаніст Лоеб погрожував поставити на коліна росіян, то він, безперечно, мав на увазі саме українців. І подальший розвиток історичних подій це підтвердив.

Єврейські мільйони, хоч і на пільгових умовах, японці змусили були повернути. Натомість величезні гранти на заколот єврейського комітету. 1905 і 1917 років тодішній єврейський олігарх виділили з далекою перспективою. Маленький, але промовистий приклад: згаданий нами історик Олександр Островський встановив, що в період революції 1905 року терористичну організацію Сталіна — Орджонікідзе — Тер-Петросяна фінансував такий собі Ландау, керуючий нафтовими промислами барона Ротшильда у Закавказзі. Син цього «благодійника» — Лев Ландау — зробив у Радянському Союзі приголомшливу кар'єру і став одним з небагатьох радянських вчених — лауреатів Нобелівської премії. Якщо зазирнути до першого-ліпшого видання, стане зрозуміло, що без «етнічного моменту» біографії Ландау-молодшого і тут не обійшлось. Плюс — визнання «революційних» заслуг його тата Ландау-старшого.

Якщо у когось викликає сумніви готовність нинішніх єврейських олігархів кинути 28–30 мільйонів доларів (див. «Лист Коломойського до Березовського»), аби посадити на шию українцям

«єврейського царя», — наведемо лише кілька цифр видатків на такі трансакції 1905 і 1917 років. Такий собі Джон Шифф, американський банкір-єврей, за його власним визнанням, витратив на «тріумф більшовицької революції» більш як 20 мільйонів доларів (нагадаємо, що долар тоді був у набагато більшій ціні, ніж тепер). Що ж до англійського сліду в сценарії Коломойського, то варто послатися на ще одну історичну інформацію. Ми вже згадували про підригнуту діяльність «Англо-єврейського комітету» 1905 року. Однак потік єврейських грошей з Британії не переривався аж до кінця 1917 року. Один лише банкір Альфред Мільнер перерахував єврейським революціонерам у Росії 21 мільйон російських рублів. На той час російська валюта вважалася однією з найміцніших у світі.

І нарешті факт, який вперто і печально заперечували комуністи. Йдеться про фінансування діяльності Леніна — Троцького і його терористів закордонними спецслужбами. Так ось, крім горезвісного сіоніста Парвуса (про нього вже багато написано), був ще один банкір, через якого німецькі спецслужби перекачували гроші партай-геноссе Бланку, — Макс Варбург, голова правління банку Ротшильдів у Франкфурті-на-Майні. Усі, хто бажає, може зайти на сайт Німецької громади України. Там ви знайдете надзвичайно цікаві матеріали про діяльність сучасних німецьких спецслужб в Україні і про їхню співпрацю зі спецслужбами Ізраїлю. Час плине, а в юдо-нацистській технології нічого не змінюється. Як кажуть криміналісти, навіть найдосвідченішим злочинцям не до снаги змінити свій почерк.

Валерій ЛАПІКУРА,
Наталія ЛАПІКУРА

За матеріалами
www.mignews.org.ua

Антирейтинг

НАРОДНА ДОШКА ГАНЬБИ

Співавтори і підписанти політичного доносу під облудною назвою «Заява української інтелігенції»

1. Олександр Мотиль, політолог, професор Ратгерського університету (США).
2. Дмитро Потехін, політолог, голова Групи європейської стратегії.
3. Наталія Лігачова, головний редактор сайту та журналу «Телекритика».
4. Георгій Касьянов, завідувач відділу Інституту історії України НАНУ.
5. Михайло Свистович, член Альянсу громадянських активістів «Майдан», член Координаційної ради Всеукраїнської громадської організації «ПЮРА».
6. Владислав Верстюк, доктор історичних наук, професор, завідувач відділу Інституту історії України НАНУ.
7. Олександр Богомолов, Центр близькосхідних досліджень, Альянс «Майдан».
8. Сергій Данилов, Центр близькосхідних досліджень, Альянс «Майдан».
9. Ігор Семиволос, Центр близькосхідних досліджень, Альянс «Майдан».
10. Олександра Грицак, соціолог, віце-президент Американської асоціації українців (США).
11. Остап Сливинський, поет, перекладач, асистент кафедри польської філології Львівського національного університету ім. І.Франка.
12. Катерина Демчук, драматург.
13. Віталій Чернецький, літературознавець, Український науковий інститут Гарвардського університету (США).
14. Юрій Макаров, журналіст.
15. Іван Андрусак, поет.
16. Олексій Гаран, професор політології, доктор історичних наук.
17. Олександр Галенко, сходовознавець, Інститут політичних і етнонаціональних досліджень НАНУ.
18. Дмитро Горбачов, професор Київського національного університету.

Ворог прикидається вустами своїми, а в серці своєму замислює підступність. Хоча й говорить він ніжним голосом, не вір йому. Бо сім мерзот в серці його.
Притчі, 26:24, 25

Поганий не сам по собі негідний вчинок, а й ті мерзоти, що настануть услід за ним.
Франсуа де Ларошфуко

Як вважається ще з біблійних часів, одними з найгірших людських вад є хамство, невдячність, неповага до своїх батьків, до свого роду-народу, до всіх людей взагалі, а також фарисейство — лицемірство, що підступно рядиться в шати показного благочестя. Недарма і донині не втрачають актуальності біблійні оповіді про невдячного Хама, який глумився над своїм батьком, та про лицемірних, лукавих фарисеїв, яких Ісус Христос виганяв із Храму Богоро.

Гірко доводиться тим людям, хто має справу з хамами і фарисеями або з типом хама і фарисея в одній особі. Проте набагато гірше, справжнє горе тому народові, тій країні, де вони підступно захоплюють найважливіші державні посади.

Українська держава нині, як і в недалекому минулому, належить до таких знедолених країн. Не вдаючись до глобального з'ясування причин невісного становища, бо це й не є темою нашої публікації, зупинимось на розлогій статті, що займає шість газетних шпальт тексту під назвою «Аутодафе» (див.: газета «Вечерние вести», № 141 (1041) від 19–25 вересня 2003 року), яка, на наше переконання, є втіленням якраз такого відверто хамсько-фарисейського, україноненависницького і наклепницького ставлення до історії та культури українського народу, яке марно намагаються прикрити личиною турботливого доброзичливця.

Назва російськомовної (що є глибоко символічним) статті — «Аутодафе», — за прозорим задумом автора, має свій знаковий підтекст. З одного боку, як відомо, про що зазначено й у «Словнику іншомовних слів» (К., 1951. — С. 77), **«Аутодафе (португ. Auto da fe — акт віри) — оголошення і виконання варварських вироків інквізицій, зокрема, привселюдне спалення засуджених на вогнищі, широко застосовувалося в Іспанії та Португалії»**.

А з іншого боку, як свідчить викладений у статті подальший хід думок автора, а точніше його хворобливих марень, «Аутодафе» треба розуміти як вирок українській нації — «трусливої, неблагородної, ноющей нации», которую «трудно назвать великой», яка просто-таки приречена на самознищення. Автором статті є Олександр Турчинов — экс-депутат Верховної Ради України, доктор економічних наук, професор, координатор парламентської фракції Блоку Юлії Тимошенко, перший заступник голови партії «Батьківщина», колишній голова Служби безпеки України.

Крім того, О.Турчинов — віруючий, але він не просто вірує в Бога, а є чи то пастором нетрадиційної

релігійної харизматичної секти «Посольство Благословенного царства Божого для всех народов» нигерійського провідного пастора сефарда (особа юдейського походження) Сандея Аделаджі, яка підпорядковується секто-відницькій організації «Научно-консультационный центр св. Иринейя Лионского» в США, яку очолює Олександр Дворкін (за даними інтернет-сайту www.otechestvo.org.ua/analitika (2005) an 100/htm), чи то проповідником Братства євангельських християн-баптистів (за даними інтернет-сайту www.prochrch.info). Не будемо тут зупинятися на релігійних питаннях, про це йтиметься

по-скотски тупо, даже не пытаюсь защитить своих детей, в судорогах умирающих от голода».

Тож зосередимо увагу безпосередньо на статті, вибірково процитувавши її спочатку без наших коментарів, аби шановні читачі самі переконалися в її україноненависницькій наклепницькій спрямованості, а вже потім наведемо необхідні контраргументи, щоб непоінформовані читачі не залишалися дезорієнтованими.

Тож кріпиться, шановні українські брати та сестри, й ознайомтеся з думкою колишнього голови Служби безпеки України, «ангела-охоронця» нашої державності, «професора» О.Турчинова про нашу

НЕЗНИЩЕННЕ ХАМСТВО

Вступ до збірника статей «Аутодафе фарисея або самовикриття псевдохристиянина, україноненависника та фальсифікатора історії»

нижче, а зазначимо лишень, що й перша, й друга секти вороже ставляться до традиційної православної церкви. І що руйнівну щодо української духовності діяльність О.Турчинов провадить тоді, коли Президент України В.Ющенко докладає чимало зусиль до створення Єдиної Помісної Православної Української церкви. Спостерігаючи за такою метаморфозою колишнього завідувача відділом агітації та пропаганди, партійного функціонера на проповідника-сектанта, як тут не згадати біблійне: «Воистину, вовк одягає овечу шкуру». Якщо й далі називати речі своїми іменами, то, на наше переконання, для О.Турчинова все одно, де по-фарисейськи задурювати людям голови — в райкомі партії чи з сектантського амвона, тільки б похизуватися значущістю своєї персони та відірвати якомога жирніший шмат. Адже сьогодні цей «проповідник-праведник» роз'їдає на шикарному «Мерседесі» вартістю понад півмільйона гривень (див.: газета «Факти» від 17 жовтня 2003 року) і є власником близько дев'яти утаємничених, закритих, прибуткових акціонерних товариств.

Як стверджує щотижневик «Бизнес», «он причастен к созданию ООО «Институт экономических реформ», ЗАО «Информационные технологии XXI века», ООО «Фармакор», ООО «ЗЕТ», ООО «Европа-инкс», ООО «Редакция газеты «Вечерние вести», ООО «СВВ». Крім того, видання вважає, що «Александр Валентинович контролировал ООО «Агентство недвижимого имущества «Янус».

А чому б О.Турчинов, якщо він вважає себе істинним християнином, не припинити фарисействувати, і, керуючись християнською заповіддю любові до ближніх, не грабувати їх за допомогою всляких акціонерних товариств, а розподілити свої неправедні статки серед нужденних? Однак такі надії марні, бо він не лише жадібна, а й жорстока, безсердечна людина, про що свідчить загальна тональність його статті і прямо-таки сатанинська фраза: «...укринцы подыхали

українську націю, про наш багатотисячолітній, шанований усім людством український народ, а відтак і про самих себе:

«...факт, что украинцы являются трусливой, неблагодарной, ноющей нацией, получившей неожиданную свободу и воздыхающей за беззаботными и в меру сытыми деньками рабства...»

«Да, нас, конечно, трудно назвать великой нацией. Да и само гордое слово нация, по плечу ли нам, запутавшимся в своих пророссийских, проамериканских, проевропейских, проктосильней и проктобольшезаплатит вертоках и симпатиях».

«Чтоб стать великой, сильной, счастливой, целеустремленной нацией, объединенной великой идеей, мы прежде всего должны стать нацией нравственной. Мы должны поверить, и вера смоет накопившуюся мерзость и грязь».

«...Но давайте поговорим о нас, называющих себя украинцами, о нашем предназначении на земле, о нашей великой трансцендантной цели. Может мы просто дебилы и безнадежно бездарные?»

«А может, мы не способны стремиться к великой цели, к борьбе, к победе, к самоотречению генетически? Может быть, трусость, жадность и глупость заложены в наших генах? Или мы все-таки способны противостоять какой-либо агрессии, направленной против нас как этноса, нации, народа? Может, мы генетически не способны противостоять уничтожению? Существовать как нация, как независимое государство? Понятны ли нам слова «величие», «достоинство», «нравственность»? Или они нас раздражают, и мы не видим в них никакого смысла? Может, мы изначально обречены?»

«Но вернемся к нам, украинцам. Что для нас аутодафе, что для нас является актом или подвигом веры? Разговаривание и разбазаривание

СУСПІЛЬСТВО

собственной страны, национальное унижение, злоба и покорность, зависть и облизывание сапог сильных мира сего».

«...нравственность чужда украинской элите. Нравственность претит подконтрольным украинским средствам массовой информации, творящим виртуальную действительность, наполненную грязью, пороком, кровью и обманом. Нравственность невыгодна нашим предпринимателям, она раздражает тех, кто должен охранять закон, впрочем, как и сам закон. Она непонятна и противна обывателям — не зависимо от их достатка...»

«Наша предки не стали щитом Европы, как на-

безсоромно нахабні звинувачення всього українського народу, топтання по нашій національній гідності не можуть не викликати почуття справжнього шоку й обурення кожного свідомого українця. Читаючи «Аутодафе», просто диву даєшся — як може на перший погляд нібито нормальна людина, яка оголошує себе віруючою, всупереч Христовим заповідям, зокрема — не лжесвідчити, стати на «бузинний» шлях і опускати-ся до нищії брехні та брудних наклепів тепер уже не на чільних представників української культури, а на всю українську націю. Погано, коли люди дурять одне одного, та ще гірше, коли до цього за-

ментовано показати для не зовсім поінформованого читача всю неспроможність і образливу абсурдність звинувачень О.Турчинова проти української нації та спростувати його наклепи щодо української історії, необхідно було б написати принаймі товстелезний том, додавши до нього школярські підручники з історії України. Звісно, такої можливості не існує, так само як і немає потреби робити це спеціально для О.Турчинова, бо рухає ним не так печерне невігластво, як злочинний зумисний намір образити всю українську націю, спотворивши українську історію, зазобувати українців, насадивши їм комплекс неповноцінності,

лучають Бога, роблячи його співучасником своїх ганебних побрехеньок на догоду своїм підступним політичним амбіціям, своїм україноненависницьким маренням. Актуальним видається сказане Тарасом Шевченком в іншій ситуації:

... Дурить дітей
І брата сліпого,
Дурить себе, чужих людей,

Та не дурить Бога.
І таку особу наш Президент В.Ющенко недавеком призначав головою Служби безпеки!

Злочинне маніпулювання О.Турчиновим наклепницькою інформацією є виявом інформаційної війни, ідеологічної диверсії, в результаті чого у читача створюється неправдиве сприйняття дійсності під впливом шести таких основних способів обробки даних: 1) замовчування, 2) селекції, 3) пересмикування, 4) спотворення, 5) перевертання, 6) конструювання.

Перший спосіб обману полягає в приховуванні інформації від її отримувача; другий — у допуску до споживача лише вигідної для брехуна інформації; третій — у навмисному висуванні та наголошенні лишень вигідних для брехуна аспектів явища; четвертий — у применшенні, перебільшенні та порушенні пропорцій; п'ятий — у підміні «чорного» на «біле», а шостий полягає в тому, що брехун сам вигадує брехливі дані, які не існують насправді. Уживає О.Турчинов і комбіновані способи обману читача.

Жах полягає не тільки в тому, що з'явилася ця наклепницька публікація, а й у тому, що до нас її ніхто не спростовував, а люди в світі можуть подумати, що все це правда.

Тому ми, автори цього збірника, вважаємо своїм обов'язком попередити довірливих читачів (так само, як фармацевти чи змієлови зобов'язані попереджати про смертельну отруту чи про наявність отруйних змій) про підступно сфальсифіковану інформацію «священника», який «працює на довіру», спекулюючи довірою дезорієнтованих ним читачів, зокрема, виборців, своїми депутатським і «професорським» званнями.

Щоб вичерпно й аргу-

незугарно прикриваючись при цьому личиною доброзичливця, такого собі невідомого містечкового «апостола».

Проте викрити його фарисейську писанину вкрай необхідно хоча б схематично, вибірково, зосередивши увагу на основних положеннях.

Що ж до наклепницького твердження О.Турчинова про те, що українці не чинили опору призвідникам голодоморного геноциду — комуніоніперським, московським окупантам, а «подыхали по-скотски тупо», то, по-перше, для нього потрібно навести слова ще одного червоного «пропагандиста-агітатора» Льва Троцького, який свого часу сказав:

«Ні для кого не секрет, що не Денкін змусив нас залишити межі України, а грандіозне повстання, яке підняло проти нас українське сите селянство. Комуну, надзвичайку, продовольчі загопи, комісарів-євреїв зненавидів український селянин до глибини душі. В ньому проснувся вільний дух запорозького козацтва і гайдамаків, який спав сотні літ. Це страшний дух, який кипить, як сам грізний Дніпро на своїх порогах, і спонукає українців творити чудеса хоробрості. Це той самий дух вольності, який давав українцям людську силу протягом сотень років воювати проти своїх гнобителів: поляків, росіян, татар і турок і отримувати над ними блискучі перемоги» (див.: «Праці Українського Наукового Інституту». — Варшава, 1932. — Т. II. — С. 149).

А по-друге, хотілося б порекомендувати йому хоч тепер, у своєму зрілому віці, ознайомитися з широким історіографією повстанського руху в Україні 1921—1933 рр., зокрема з щойно опублікованою в МАУП книжкою В.Улянича «Терор голодом і повстанська боротьба проти геноциду українців у 1921—1933 роках» (К., 2004).

Досить показовим для тогочасної України є й хоча б такий факт повстанства, наведений у книжці Грицька Сірика «Під сонцем обездолених», яка побачила світ у Торонто 1986-го. Там вміщено спогади про звичайну боротьбу проти червоних оку-

пантів під проводом отамана Кривоноса в селі Собичеві Шосткинського району на Сумщині у 1930—1932 роках. Нижче наводимо уривок з цього розділу, де переконливо спростовується підла версія про покірну і беззахисну «німу худобу», яку вели на заріз комуніди на початку 1930-х років.

«Рід Кривоносів у нашому селі був великий і заможний. Без Кривоносів тут нічого не відбувалося, і Кривоноси за всім доглядали без кривди для покривджених долею, природою чи навіть самим Богом.

На початку колективізації влада розкуркулила три родини Кривоносів і везла на станцію Маків,

більшістю голосів, відкритим і прямим голосуванням, тобто підняттям рук, як і на всяких зборах.

Загальні збори селян, під охороною замаскованих і озброєних чоловіків, постановили, що селяни не бажать, щоб будь-кого з їхнього села влада вважала куркулем і розкуркулювала. Податки, які влада перед тим накладала на селян, селяни зобов'язуються платити повністю і вчасно й надалі. Колгоспні активісти, які бажать працювати спільно в колгоспі чи комуні, нехай організуються на добровільних умовах, підставний арешт будь-кого з селян селяни вважатимуть актом насильства над всіма і будь-кого з активістів

з Кривоносами влада викликала якусь військову частину з гарматами та мінометами, і ті нарешті знищили не тільки Кривоносів, але й хвіноу, в якій вони боронилися. Ранених та тих, хто залишився живими в землянках, незважаючи на вік і стать, міліція та енкаведисти постріляли так там на узліссі. А тих Кривоносів, які не брали участі в боротьбі, чи навіть незгідні були зі своїми родичами щодо відвертого збройного виступу проти влади, та тих, які були одружені з Кривоносівнами, постріляли на узліссі другого дня».

І таких фактів — безліч. Так, у червні 1931 року на придушення повстання селян у с. Михайлівка

род у «заблуджені» вводиш, крामी всіякої навчаш! Богдашка Хмельницький «верноподданий белого царя» був, а ви бунтовщики, на шибеницю вас усіх треба!»

Коли Левадний зауважив йому, щоб пішов проспатися краще, той підскопив і вдарив його по лиці. Левадний мовчки зняв з плеча «свого Люїса» і висадив в нього цілий диск набоїв.

Зібрався громадський суд. Прийшов на схід і Левадний з своїм кулеметом. На вимогу сільського отамана віддав йому «Люїса» і став спокійно чекати вироку. Злочинців в наших селах карають лише шомполом або кулею. Громада погломіла, пого-

підставляти праву щоку, як тобі приліпять ляща по лівій. Така засада для українців погубна, бо маємо таких добрих сусідів, що будуть бити поки влізе і соромно їм ніколи не стане, бо б'ють вони нас не для розваги, а тому, що їм потрібні багатства нашого краю» (див.: Юрій Горліс-Горський. Холодний Яр. — Лондон, 1967).

Звичайно, ніхто не збирається загрозувати О.Турчинову кулеметом, але хотілося б по-доброму порадити йому зятимити собі і ніколи не забувати, що на вольнолюбивій Україні ніколи не перевелися і не переведуться її захисники — «Левадні» — і що йому більше ніколи не слід, висловлюючись його ж словами, так «по-скотски тупо» фальсифікувати українську історію, принижувати національну честь українців.

Щоб у шановних читачів не склалося оманливого враження, ніби автори цієї збірки почали викривати фальсифікаторську писанину О.Турчинова лише після відставки його з посади голови СБУ, повідомляємо, що ми розпочали це робити ще з 10 листопада 2004 року, коли виступили проти нього на Міжнародній конференції в МАУП «Голодоморний геноцид і опір» (див.: виступи І.Белебехи «У пеклі голодоморів» і В.Улянич «Проблема причин голодомору та повстанської боротьби проти геноциду українців у 1932—1933 роках», опубліковані у Матеріалах III-ї Міжнародної конференції 10 листопада 2004 року «Голодомори України. Геноцид і опір». — К., 2005).

Розпочали також готувати до друку цей збірник. Проте не наша вина, що події політичному в Україні стали розвиватися блискавично швидко в нім не передбачуваному напрямі, і ця наша публікація не встигла ще раніше вийти в світ окремою брошурою.

Проте, передбачаючи, що О.Турчинов ще не раз спробує, дезорієнтуючи своїх виборців і чинних можновладців, знову підступно проникнути на якусь високу державну посаду, ми й публікуємо статтю, щоб цього не трапилося. І порушуємо питання про притягнення його до судової відповідальності за злісні наклепи, що ображають честь і гідність українського народу. Треба припинити його маніпулювання суспільною свідомістю. Адже він і нині, тепер уже після відставки з посади голови СБУ, ставши в позу такого собі «правдолюбця», продовжуватиме публікувати свої «звинувачувальні» підступні опуси, цього разу виступаючи проти корупційного й олігархічного оточення Президента України — своїх конкурентів, будучи за своєю суттю таким же самим, як і вони, хіба що добре замаскованим під проповідника.

На нашу думку, однією з найбільших нині небезпек для 14-річної Державності є далекоюсяжні за своїми негативними наслідками грубі помилки у верховно-кадровому питанні, у висуванні на відповідальні державні посади непатріотичних людей, яким не болять українські проблеми, які так і не спромоглися досконало вивчити українську мову, як той же О.Турчинов, а послуговуються російською, які за своєю суттю є не лише російськомов-

ними, а й російськомислячими, шовіністичними людьми, не лишень байдужими, а й відверто зневажливими та ворожими до української національної історії, культури і традицій.

Нехай же ця публікація стане «своєрідним уроком на сьогодні» і ще однією пересторогою від кадрових помилок, аби надалі дотримуватися чітких національно-патріотичних критеріїв при відборі претендентів на важливі урядові посади. На актуальності для українського суспільства цієї важливої кадрової проблеми вже наголошувало багато представників української громадськості, зокрема фундатор військової розвідки Незалежної України, генерал-лейтенант Скіпальський, який слушно зазначав:

«Системне мислення і об'єктивне сприйняття сьогодення змушують буквально здригатися від несподіваних, алогічних кроків так довго очікуваної української влади... Нинішня поступливість у питанні владних повноважень здебільшого на догоду колишнім прибічникам і діловим партнерам Кучми, які дуже швидко переорієнтувалися, — все це викликає дуже серйозні побоювання щодо можливості тактичного провалу сподіваних позитивних змін та створення в недалекому майбутньому стратегічної загрози цілісності держави... Поквапливе й дещо театральне призначення на керівні посади в силових відомствах амбітних політиків, а то й просто статистів (чи за принципом повернення легковажних індульгенцій, чи як розрахунок за не вельми шляхетні послуги, чи як надання заохочувальних премій на майбутнє) спричинить стагнацію, несприйняття і — як наслідок — багаторічний занепад цих визначених механізмів безпечного існування держави» (див.: газета «Україна молода» від 2 березня 2005 року). Той же автор зазначає також, що «...ці помилки — відсутності системного підходу у кадровій політиці... В основі національної безпеки має лежати національна свідомість та патріотизм» (див.: газета «Свобода» від 12—18 липня 2005 року).

Отже, необхідно, щоб на чільні державні посади не проникали україноненависники та інші випадкові, хижі, хворобливо амбітні люди з їх підступним кредо, подібним до «Аутодафе» О.Турчинова.

Ми взяли на себе місію деякою мірою (не повною) захистити наше багатороже страждальне, хоч і не в міру терпеливе, проте чесне і чисте, українство, яке ніколи і нікого не поневолювало, не експлуатувало, ні над ким не знущалося від україноненависті, наклепницьких випадів статті «Аутодафе» О.Турчинова.

P.S. Цей допис жодною мірою не ставить за мету хоч якось кинути тінь на шановну Юлію Володимирівну Тимошенко, а викриває винятково наклепи «Аутодафе» О.Турчинова.

Володимир УЛЯНИЧ,
професор, директор
Центру з вивчення історії
та сучасних форм
тоталітаризму МАУП

«Українці подыхали по-скотски тупо и молча, даже не пытались защитить себя и своих детей, в судорогах умирающих от голода»

«Українці радостно зустрічають советские войска» (1939)

«Українці радостно зустрічають фашистские войска» (1941)

щоб завантажити у вантажні вагони та вивезти на Соловки чи кудись там на загибель... Зараз за селом, у лісі, група озброєних і замаскованих чоловіків перестріла підводи з розкуркуленими родинами Кривоносів, заарештувала сільських та шостенських активістів і міліціонерів, і, повернувшись у село, скликала загальні збори селян...

Обеззбройивши міліціонерів та активістів, замасковані й озброєні чоловіки наказали активістам керувати зборами селян та записати в протокол усе, що загальні збори селян постановлять

візьмуть у заручники.

Після закінчення загальних зборів селян, шостенських активістів та міліціонерів з протоколом зборів відпустили, а місцевим активістам наказали далі порядкувати селом згідно з волею селян, виявленою на загальних зборах.

Десь за тиждень у село приїхав більший відділ шостенської міліції з активістами й заарештував повністю ті самі родини Кривоносів. Тільки вони їх примістили в коморі біля сільради, як Кривоноси, вже не маскуючись, оточили відділ міліції та активістів у сільраді і загрозили винищенням, якщо міліція не звільнить заарештованих і, склавши зброю, не залишить село. Кривоноси мали кулемет та гранати. А міліціонери тільки рушниця та нагани. Після короткої перестрілки два міліціонери заплатили життям за спротив, а решта піддалася Кривоносам і їх, обеззброєних, знову відпустили, попередивши, що це роблять в останній раз.

Від того часу фактичною владою в селі були Кривоноси. Сільські активісти вільно їздили в Шостку. Шостенські беззбройні активісти приїздили в село, скликали збори селян, мітингували, але жодного насильства над селянами не робили. Кривоноси, в свою чергу, копали землянки в молодій хвіної за селом, поглиблювали окоп навколо неї; робили засіки та кулеметні гнізда. І так двомісячів в селі протягнулось до ранньої весни 1932 року!

Напровесні того року відділи шостенської міліції та спеціальні частини військ НКВД стали підсуватися до нашого села з двох сторін. Але Кривоноси завчасу довідалися про це і з родинами відступили з села в укріплені опірні пункти окопаної молоді хвіної на узліссі бору.

Два дні відділи міліції та частини військ НКВД вели бій з Кривоносами, але не могли їх перемогти або вибити з укріпленого кусника лісу. На підмогу міліції та енкаведистам влада прислала декілька відділів червоноармійців з полку, що охороняв шостенський військовий завод, але знищити чи навіть прогнати Кривоносів з укріпленого лісу не могли. За тиждень боїв

(Поділля) було направлено полк кінноти, застосовано артилерію. Після «встановлення порядку» всіх чоловіків віком понад 15 років було арештовано, з них 300 осіб (а також 50 жінок) заарештовано у концтабір. У деяких районах України для придушення селянських виступів застосовувались військові літаки (див.: Винниченко І.І. Україна 1920—1980-х: депортації, заслання, вислання. — К., 1994).

Доречно згадати, як реагували на образи української національної честі невідомі О.Турчинову повстанці Холодного Яру на Чигиринщині, які боролися проти московської червоної орди. Ось як описує це автор документальної повісті «Холодний Яр» Юрій Горліс-Горський:

«Левадний граматики добре не знає, але нема кулемета, механізму якого він не знав би як свої пальці... Для нього кулемет — все. Ні один законний так коло дівчини не припадає, як він коло своїх Кольтів і Максимів. Невеликий собі, худощавий хлопець, та сила духа в нім велетенська... Любить хлопець Україну...

Але ти полюбуєшся, яка упертість! Відбили йому праву руку — лівою навчився стріляти, і то як стріляє!

Важко одною рукою підіймати ручного кулемета, так він зняв з нього «кожух», зпилував радіатор, зпилував, де можна, залізо, щоб тільки не пошкодити механізму і люфти, а не зміняв на револьвер, або карабін. І цей «обскубанний» кулемет у нього працює, «як новий годинник», і ліву руку виробив, що міцніша як у другого дві разом...

І завжди він спокійний, зрівноважений. Ніколи нікого не образить.

Та... Був у Мельників селянин, що перед війною у поліції в Петербурзі служив. А через те і вважав, що він у селі найстарший і найрозумніший. Нап'ється самогону і задирається з усіма. Ви — каже — «хахла необразованіе! Німці Україну видумали, а ви й собі за німцями! От повернеється на престол цар-батюшка — він вам покаже Україну!»

Одного разу Левадний, перед гуртом селян оповідав про Хмельниччину, а той п'яний підскопив і почав: «Ти — каже — що на-

моніла, — і постановила: хочеш горілку пити — пий, а честі України і другого не зневажай. Левадний карі не підлягає.

Чи багато з поміж українців так реагує на образи своєї особистості чи національної честі? От ти служив між кавказцями. Чи тобі прийшло коли в голову зневажити гордість, чи національний звичай підвладного тобі козака? Московські кадрові старшини залюбки били морду жовнірові москалеві, українцям, полякові, — але чи хтось із них відважився вдарити чеченця або кавбардинця? — Ніколи! Бо знав наперед, що той відповість на це вдаром кинджала, не турбуючись, що завтра за це його розстріляють.

Шістьдесят років тягнулася нещадна війна між могутньою Московською імперією і жменькою кавказьких горців, але й переможені, вони гордо споглядали з своїх гір на переможців, як на щось нижче від себе і не спішили їм прислужуватися.

Москва не брала з них податків, не брала до війська, була задоволена, що вони не відновлюють боротьби. Часом голодний і обдурений кавказець, за жодні скарби не віддавав і не продавав прадідівських кинджалів та шаблів, і в цьому був весь секрет пошани до нього. Племена, які налічували заледве кількесот тисяч людей примушували переможного ворога шанувати свої звичаї, мову, релігію, а коли б кабардинців чи хевсурів було сорок мільйонів — то повір мені, Москва із своїми шестидесяти мільйонами — в решеті б у них танцювала!

А полюбуєшся нашим нащадком великих прадідів, що потрясли колись мурами Царгороду! Навіть у своєму бойовому гімнові, він називає ворогів не інакше, як ласкаво, «воріженьками», які мають від чогось згинати як роса на сонці, бо він сам задобрий і заліновий, щоб розбити їм голову.

К чорту наш український сентименталізм! Нам потрібний не мрійний павчачий хвіст, а вовчі зуби. Бо коли ми їх не будемо мати і не примусимо наших «приятелів» шанувати їх — Україна ніколи не буде щасливою.

Я християнин і вірую в Бога, але я не згоджуюся з Христовим заповітом

Паломництва

Жителі стародавнього українського містечка Умань трічі святкують Новий рік. Та якщо перші два свята — за новим і старим стилями — дарують їм радість і гарний настрій, то третій — самі проблеми. Називається він Рош-ха-Шана, або єврейський новий рік. Цього року він припав на 3—4 жовтня — дні найактивнішого паломництва хасидів до могили свого духовного наставника цадика Нахмана.

Ребе Нахман народився 1772 року в місті Меджибіж (Хмельницька область), провадив кочове життя. Коли 1808 року Нахман захворів на туберкульоз, він переїхав до Умані, де через два роки помер. Тут, в Умані, 1810 року його було поховано. З того часу місто стало центром паломництва хасидів: вони з'їжджаються сюди з усього світу кожного єврейського нового року. До жовтня 1917 року хасиди мали змогу відвідувати могилу праведника Нахмана в Умані, але 1920-го радянська влада вирішила знести цвинтар, а землю передати під житлове будівництво. Тоді один із заможних київських євреїв придбав ділянку землі з могилою Нахмана і збудував на цьому місці будинок. У 30-ті роки паломництво до могили Нахмана припинилося, відновилося лише 1988 року. Тоді на могилу свого цадика приїхало більш як 400 осіб. Проте з кожним роком їх ставало дедалі більше. І вже нинішнього приїхало 15 тисяч паломників практично з усього світу. Займається ж організацією паломництва створений Всесвітньою радою брацлавських хасидів і Уманською громадою брацлавських хасидів Міжнародний благодійний фонд імені Нахмана з Брацлава (до речі, цього року керівництво його діяльністю взяв на себе головний рабин України Моше-Реувен Асман).

Недарма серед уманців побутує порівняння «як нашестя хасидів» — незручності під час щорічного паломництва мешканці міста відчувають немалі. Особливо ті, які живуть у мікрорайоні гори Турок — місця могили цадика Нахмана. Нині ця місцина нагадує більше ізраїльське місто, аніж українське: скрізь чути іврит, написи на будинках теж на івриті, зайти на територію поблизу могили Нахмана можна лише зі спеціальною перепусткою. Усе тут робиться, мовляв, задля безпеки хасидів, аби уникнути провокацій. Скрізь крик, галас... А коли починаються молитви — мурашки по шкірі бігають. Та й суміш запахів від тіл паломників така, що хоч святих виносити. Можна лише уявити, що відчувають українські міліціонери, яких відрядили з різних областей України для забезпечення правопорядку на цій «окупованій» хасида-

ми території. Щоб по 12 годин поспіль слухати цю какофонію і спокійно реагувати на нахабну поведінку «гостей» — потрібні справді залізни нерви.

Самі ж хасиди на наших правоохоронців не зважають — бояться лише своїх, ізраїльських, оскільки не хочуть мати неприємностей у себе на батьківщині. Є в хасидів і своєрідна «поліція моралі», яка має стежити за дотриманням усіх канонів віри.

Непереливки уманців в єврейську новорічну ніч: крики, чи то пак молитви, з синагоги чути практично в усіх кінцях міста. То ж про який спокійний сон у цей час йдеться. Утім, за ці роки до дивацтв паломників тут вже звикли. Приміром, хасидам у святкові дні, коли вони моляться, не можна нічого робити, навіть світло вмикати чи кран закручувати. Отож світло горить цілодобово, а вода тече рікою. Позаяк і сміття не можна виносити, то його викидають де доведеться. А туалет може бути навіть у кутку. Місцеві жителі пригадують: коли у 90-х хасиди мешкали в гуртожитку педінституту, то просто в коридорі розводили багаття. А якось зірвали у помешканні паркет, висіли там яму й забетонували, таким чином влаштувавши собі ванну. Таких історій уманці можуть розповісти багато. Хоча вже є певні зміни. Якщо в перші роки хасиди всі продукти привозили з собою, то нині купують на базарах. Щоправда, торгуються за кожну копійку. Крім того, в Умані вже можна побачити й жінок-хасидок. Хоча нездовго до Рош-ха-Шана їм доводиться заборитися геть — не люблять хасиди в ці дні не лише чужих, а й власних жінок.

У пам'яті уманців ще не стерся торішній конфлікт. Почалося з того, що хтось розкидав по поштових скриньках листівки, в яких (увага!) вимагалося, щоб місцеві жінки не ходили тими стеж-

Сподіваючись заробити на перевезенні речей, уманці зібралися біля автобусів з паломниками

Перевірка документів...

...мапа міста з позначками івритом...

...і ви в Тель-Авіві..., ой, вибачайте, в Умані!

ками, де ходять чоловіки з пейсами. А пізніше, під час «святкування», хасиди побили уманця. Хтось із євреїв жбурнув пакет зі сміттям на газон біля багатоповерхівки. Одна з мешканок будинку зробила зауваження. Однак ті не

відреагували: адже у період своїх покаянних молитов хасиди з жінками не розмовляють. Тому жінка наваздогін їм відправила свого 22-річного сина, аби той передав їм прохання прибрати сміття. У відповідь хасиди підняли пакет й

запустили хлопцю межи очі. А потім гукнули на підмогу своїх земляків. Після чого група з 11 хасидів, віком від 14 до 20 років, накинулася на уманця. Рятувати хлопця від побиття вибігла сама мати та сусід. Дісталось не тільки хлопцю, а й захисникам. Коли приїхали правоохоронці, «вояки» вже поховалися. У трьох осіб не виявилися документів, тому їх забрали до відділку, де вони залишилися на ніч. Наступного дня до міліції прийшов духовний наставник з документами, отож під його

Єврейська книгарня просто неба

Дехто вже втомився від медитацій

Місцеві художники у пошуках нових жанрів і сезонних заробітків...

Ба! Знайомі всі обличчя! (Знімок з інтернет-сайту mignews.com.ua)

Губернатор Черкащини мріє стати юдеєм?

фонд імені Нахмана має сплатити будівельній фірмі більш як 10 мільйонів гривень (з 30 мільйонів початкових). Та як з'ясувалося, на рахунках фонду було лише... трохи більше сотні гривень! А оскільки, згідно з угодою, гарантією виконання зобов'язань була нерухомість (та ж недобудована синагога та пантеон), то це все переходило до будівельників. Аби не зірвати приїзд паломників, конфлікт гасили за допомогою представників влади. Підключилися навіть можновладці з Києва. Завдяки переговорам хасиди таки змогли побувати на святому для них місці. Та все ж — куди поділися кошти з рахунку благодійного фонду? І тут на сцені з'являється

вельми одіозна постанова — Вадим Рабинович. Необхідні гроші перерахували з рахунку Всеукраїнського єврейського конгресу, ним очолюваного. Ось кому уманці мають «подякувати» за свій неспокій. Хоча, справді, хіба Рабиновичу з Асманом до проблем українців? Головне — «засвітитися» перед своїми одноплемінниками. Цікаво, що сказали б інші євреї, дізнавшись, хто підтримує хасидів? Адже більшість євреїв вважають хасидів «білими воронами»... Однак то вже запитання до самого Рабиновича.

Сергій МАРЧЕНКО

Умань
Черкаської обл.

Версії

Від редакції. Цю статтю до редакції «Персоналу Плюс» передали колеги з інтернет-видання «Тема», яке започаткувало серію матеріалів про оточення Віктора Ющенка. Матеріали, на думку редакції «Теми», підтверджують тезу про існування інформаційної змови проти нинішнього Президента. У цьому контексті — стаття з «України кримінальної», датована 2002 роком. Вона спонукає до роздумів, а висновки робити читачам

Неспокійне господарство

Скупа довідка ЦБК зазначає, що Петро Андрійович Ющенко народився 1946 року, має вищу освіту, проживає в Харкові і є заступником директора товариства з обмеженою відповідальністю «Сула». Люди з оточення Віктора Ющенка розповіли, що післявоєнне дитинство старшого брата було набагато важчим, ніж молодшого, який з'явився на світ 1954 року. Батько повернувся з концтабору й тяжко хворів, мама багато працювала, в хаті інколи не було найнеобхіднішого, незрідка голодували. Часи були важкі й погано жилися не лише в Хорунжівці, а й у всьому Союзі.

Далі, якщо вірити даним Податкової адміністрації, життя Петра Андрійовича почало налагоджуватися. Він є засновником (тобто співвласником) 11 комерційних підприємств. Зокрема «Першого інвестиційного банку», «Української поштово-пенсійної страхової компанії», популярного київського торгового центру «Квадрат — площа Слави», торгових фірм «Слобода», «Укragропром-інвест», «Сула», «Трипілля», транспортної компанії «Транзит», борошномельного комбінату «Міжріччя», птахофабрики «Алеанд» і швейного підприємства «Барвінок».

Зовсім непогано для «дрібного підприємця», як часом величають нашого героя непоінформовані колеги. Задля справедливості зазначимо, що членські внески Петра Андрійовича в більшість підприємств невеликі — десятки, сотні або тисячі гривень. Наприклад, установчі внески в скандально відому фірму «Слобода» становлять 17 гривень. Стільки ж внесла дружина Петра Ющенка Олена Миколаївна, і на одну гривню менше вніс третій засновник — Олександр Голуб. Фірму зареєстровано 1991 року і перереєстровано 1998-го, тоді ж було внесено і 50 гривень загального установчого фонду. Установчий фонд ТОВ «Квадрат—площа Слави», який зареєстровано 03.10.2000, становить уже не 50 грн, а 5 млн грн, з них частка старшого брата Віктора Ющенка — 650 тис. гривень.

Участь харків'янина Петра Андрійовича в облаштуванні столиці нашої Батьківщини міста-героя Києва — це особлива тема, про що ми дуже коротко розповімо тро-

хи нижче. Поки що висловимо припущення, що київський бізнес старшого брата і його партнерів неможливий без підтримки міської адміністрації. Якщо припущення правильне, тоді зрозуміло, чому мер Києва Олександр Омельченко дозволив собі підвищити голос на Віктора Ющенка у відомій телефонній розмові, запис якої оприлюднив журналіст Дмитро Пономарчук. Та й справді, ну, нагубив би Віктор Ющенко у відповідь на парламентські «півчання» Сан Саніча, а там, дивись, у брата Петра столичні бізнес-успіхи підуть на спад... Не по-братськи якось...

На цьому оглядову екскурсію по бізнес-майну П.Ющенка дозволять вважати закінченою, тепер заглибимося в деталі.

Зброя для диктатури єменського пролетаріату

Фірма «Слобода» набула скандальної слави після оприлюднення інформації про затримання в Кишиневі літака, що летів до Ємену зі зброєю на борту, і «викрадення кредиту» сільгосппідприємства «Сокільське». В обох скандалах фігурує нині розорений банк «Україна», де розпочав свою кар'єру Віктор Ющенко і який він курирував через своїх людей — Віктора Кравця й Петра Міхєєва (нині обидва перебувають під арештом). До речі, всі фірми, в яких були присутні бізнес-партнери Петра, звісно, обслуговувалися в братському банку.

Отож 3 квітня 1998 року в Києві було підписано установчий договір про спільну діяльність ЗАТ «Авіакомпанія Україна — АероАльянс». Засновники — АКБ «Україна» в особі Віктора Кравця, фірма «Слобода» в особі Петра Ющенка, реабілітаційний НПЦ «Горн» в особі Олександра Нікуліна, підприємства «МВІ LTD» в особі Вадима Хасанова і ВАТ «Меск» в особі Валерія Маринченка. Перші троє — досить відомі: брат Віктора Ющенка, син Євгена Марчука і колишній мер Кіровограда.

Дружна бізнес-компанія вирішила заробити на експлуатації казенного літака Ан-26, орендованого в Кіровоградській дер-

жавної льотної академії. І в квітні 1999-го цей літак (бортовий № 26042) вилетів із Будапешта з вантажем стрілецької зброї на борту (точніше 5000 пістолетів угорського виробництва — модифікація пістолета Макарова). Вантаж призначався Міністерству оборони Ємену, а шлях його пролягав через Болгарію. У документах, начебто через недбалість угорської митниці, зазначалися нафтові насоси. Болгари з якоїсь причини літак не прийняли, а молдаване заарештували його на

історія з кредитом ТОВ «Сокільське» — банальний кидок. Хто кого кинув — розбиратися не будемо, бо ми не слідчі й не адвокати, а журналісти, наша справа — не конфлікти розбирати, а збирати інформацію й наводити факти. Факти ж такі.

Один з лідерів виборчого блоку «НРУ за єдність» Сергій Конєв (між іншим, давній не-друг Віктора Ющенка) у розпал виборчої кампанії розповів журналістам про голову колгоспу, яким є ВАТ «Сокільське». Проти нього порушено кримінальну справу за

ка піклувалися більше, ніж про звичайного селянина, в автора сумнівів не виникає.

Два банкіри

Отож банкірська частина діяльності скромного бізнесмена Петра Ющенка надзвичайно цікава й багатогранна. Не секрет (особливо після звіту слідчої комісії ВР з НБУ), що Петро Ющенко виконував обов'язки голови ради «Першого інвестиційного банку» (ПІБ) з 03.06.98 р. До нього цю посаду всього один день обіймав молодший брат Віктор (на той момент — 27.05.97 — голова НБУ), а потім Вадим Гетьман, якого вбили 22 квітня 1998 року.

ентом банку — один з найбільших комерційних кредиторів українського уряду англійська компанія «Меріл Лінч», якій, відповідно до постанови КМ № 1369 від 08.12.98, було продано держоблігації вартістю 750 млн гривень. Без сумніву, серед банкірів-засновників ПІБу була достатня кількість професіоналів, здатних очолити Раду банку після вбивства Гетьмана. Та, схоже, Петро Ющенко був не просто дрібним акціонером з 651 акцією, а надто довіреною особою свого брата, щоб обійняти відповідальну посаду.

Після скандалу навколо ПІБу акціонери продали його в чужі, здавалося б, руки. За повідомленням КЦБФР, нині основний пакет акцій належить ТОВ «Петрівка—Центр» — 12,57%, 3 АТ «Українська інновацій-

но-фінансова компанія» — 14,72%, ТОВ «Паритет-П» і ТОВ «Укправо» по 24,88%. У сумі — 77,05%. Інші акції залишилися у дрібних приватників. Серед останніх, за даними ДПА, є і Петро Андрійович Ющенко.

Цікаво, що, за свідченнями деяких обізнаних банкірів, одним із завдань банку (крім обслуговування «Меріл Лінч») було розширення кредитування операцій з газом, мазутом, електроенергією, кольоровою й чорною металургією. Кажуть, начебто на цих операціях і схрестилися інтереси Павла Лазаренка та Вадима Гетьмана, в результаті чого перший замовив вбивство другого.

Нині банк заснував разом з відомим нафто трейдером «Інфоком» «Кременчуцьку нафтову компанію» (КНК). А КНК стала співвласником (60%) ТД «Укртатнафта» і орендарем найкращого цеху на однойменному Кременчуцькому НПЗ. Зазначимо, це сталося попри бажання основного поставальника нафти на Укртатнафту і основного співвласника НПЗ — російської компанії «Татнафта». Неважко переконалися, що всі ці цікаві перипетії відбувалися в часи прем'єрства Ющенка-молодшого.

«Квадратура» ділових інтересів

Широкі ділові контакти Петро Андрійович Ющенко налагодив і з іншими серйозними установами. Скажімо, серед засновників ЗАТ «Українська поштово-пенсійна страхова компанія», крім Петра Андрійовича і його «Слободи», фігурує банк «Аваль» і рівненська дирекція банку «Україна». Звісно, щоб два такі

різні банки об'єдналися, їх мало б зв'язувати «щось особливе», як кажуть в Одесі.

Та Бог з ними, з банками. І Одеса тут ні до чого. Ми обіцяли розказати про столичний бізнес харківського бізнесмена Ющенка. Основним власником і «обличчям» фірми, яка створила в Києві підземні торговельні центри «Квадрат» (на Хрещатику, площі Слави, біля метро «Шулявка» і «Дружби народів»), є 30-річний уродженець Тбілісі Лев Рєвазович Парцхаладзе. Він також власник популярних ресторанів швидкого харчування «Швидко», нічного клубу «Динамо-Люкс», який раніше належав братам Савловим, дорогих ресторанів «Царське село», «СРСР», «Тарас», «Первак», «Корона», вишгородського заводу «Карат», де виготовляють ліфти, охоронного агентства «Ангели», чий бізнес охороняють об'єкти по всьому Києву. У місті Лев Рєвазович — людина авторитетна: має кілька грамот міськадміністрації і входить до координаційної ради підприємців при мерії. Один менеджер з «МакДональдса» поскаржився мені, що з розвитком мережі ресторанів «Швидко» у нього виникли проблеми з одержанням земельних ділянок під будівництво своїх закусочних. А раніше таких проблем не було...

Словом, «Група компаній XXI століття», якій і належить усе зазначене вище, — солідна структура, людей з вулиці в засновники тут не беруть, а отже, і Петро Андрійович не чужий. І ще: під час минулої виборчої кампанії Лев Парцхаладзе висувався в народні депутати, за нашими даними, сподівавчись на підтримку Віктора Ющенка. Та Парцхаладзе програв висування «Нашої України» Валерію Лебедєвському.

Про шкоду канонізації

Віктор Ющенко поставив брата в список, незважаючи на заперечення однопартійців і сарказм преси. Лідер «Нашої України» пояснив свої дії нехитро: «Він дуже порядна людина». Очевидно, таким самим аргументом Віктор Андрійович керувався, коли ставив старшого брата до керма «Першого інвестиційного банку». Що ж до скандалів з колгоспним кредитом і літаком зі зброєю на борту, то в кого ж їх не буває. Петро Ющенко, можливо, не безгрішний у бізнесі, як і його брат — у валютному резервуванні. Однак Ющенко-молодший — не Христос, а Петро — не апостол. Два брати: політик і бізнесмен. І цим усе сказано.

Галина МОЙСЄВА,
«Україна кримінальна»

півроку. Генпрокурор Республіки Молдови Григорій Малик пояснив це тим, що під час запити повітряного коридору авіакомпанія приховала справжній характер вантажу.

Кажуть, Євген Кирилович допоміг визволити літак через своїх молдовських знайомих (наприклад, генерала Хомича, який потрапив до СБУ з молдовських спецслужб), уже перебуваючи на посту секретаря РНБО. Не знаємо, не перевіряли, може, правда, може — ворожі наклепи людей, які й досі сперечаються з Євгеном Кириловичем: хто з них більше зброї «наліво» зіпхнув. Утім, це не тема нашого дослідження. Набагато цікавіше було б дізнатися, кому насправді призначався вантаж. Адже схильються до думки, що не Ємен мав отримати вантаж — там стрілецької зброї без угорських ПМ-ів навалом. Найімовірніше, ця країна — переправний пункт перед відправкою в «гарячі точки», куди легальний експорт заборонено.

«Звичайне кидалове»

Порівняно зі збройним детективом

нецільове використання кредиту. Цей голова колгоспу в травні 2000 року звернувся до банку «Україна» за кредитом. Там, за словами Сергія Конєва, йому пообіцяли 500 тис. грн, але за однієї обов'язкової умови: любитель кредитів повинен був узяти позику в розмірі 187 тис. грн і переказати її на рахунок фірми «Слобода». З поверненням. «Сокільське» було правонаступником колгоспу «Дружба», а колгосп заборгував «Слободі». Конєв стверджує, що наївний селянин підписав порожню платіжку, переказав гроші «Слободі» і став чекати, коли йому їх повернуть. «Слобода» грошей не віддала, «Сокільське» в результаті не розрахувалося з банком, голова колгоспу загрожує в'язниці. Захисники Петра Андрійовича стверджують, що проплата 187 тис. грн — це перерахування за продану «Слободою» сільгосптехніку, на що вороги старшого брата заперечують: адже договір купівлі-продажу техніки липовий — на ньому навіть номера нема. Хто має рацію? — прокуратурі розслідувати, суду судити. Однак те, що в банку «Україна» про інтереси брата Ющен-

Служба безпеки України в листі на ім'я спікера ВР Олександра Ткаченка № 1522 від 01.10.98 звинуватила Віктора Ющенка в неприхованому лобіюванні інтересів ПІБ. Серед акціонерів банку був Петро Ющенко (0,295%, або 651 акція), донька Вадима Гетьмана Ірина Полов (0,294%, або 650 акцій), Олег Андронов — директор УМВБ, де президентом був Вадим Гетьман (0,294%, або 650 акцій), і Сергій Папушин — директор дочірнього підприємства УМВБ ТОВ «Біржові технології» (така сама частка). Найбільшу частку — 35% установчого фонду — мало ТОВ «Біржові технології», 20% — «Запорізький алюмінієвий комбінат», 15% — Полтавський ГОК (на той час власність близької до Олександра Волкова фірми «Барі» і «Республіканської газової компанії»). Серед власників менших пакетів — фірма тодішнього зятя президента Ігоря Франчука СП «Гер-Голдінг» (7,5%) та інші цікаві особи й структури.

Як видно з матеріалів парламентського слідства, «Перший інвестиційний...» став основним банком з обслуговування операцій з ОВГЗ. А клі-

✓ Таємниці історії

7 квітня 1926 року в Симферополі відкрилася Всекримська єврейська конференція, після якої відбувся неприємний для КомЗЕТу інцидент. У номері від 11 квітня «Красного Крыма» було опубліковано основні положення виступу представника Відділу національностей ВЦВК І.Рашкеса: «Ми прагнемо скоротити суцільну земельну площу з автономією у перспективі не для концентрації світового єврейства, а для облаштування на землі трьох мільйонів євреїв СРСР».

Ситуація в Криму загострилася: захвилювалися кримські татари і німці. Проте за три дні редакція опублікувала листа Рашкеса, де він відмовлявся від своїх слів, називаючи надруковане «явно безглуздою думкою». Посилаючись на недостатнє знання своїм працівником єврейської мови, редакція вибачилася перед столичним товаришем...

На противагу проекту переселення євреїв у кримськотатарських комуністів виникла ідея створення на півночі Криму німецької автономної республіки. Одним з головних противників переселення євреїв до Криму став Голова Кримського ЦВК Велі Ібраїмов. Коли ситуація на півострові вийшла з-під контролю, він виступив зі статтею у кримськотатарській газеті «Ені-Дунья»: «Від нас вимагають землю для переселення 8000 єврейських господарств, проте... наші надлишки не задовольняють навіть внутрішніх потреб, а тому кримський уряд вважає за неможливе задовольнити цю вимогу. Недавно це питання ми поставили в Москві і сподіваємося, що воно буде вирішене на нашу користь». Ібраїмова підтримала національна інтелігенція, яка раніше входила до партії «Міллї-Фірка».

26 вересня 1927 року Ларін запропонував комплекс заходів з облаштування єврейських переселенців у Криму, згідно з яким основною спеціалізацією їхніх господарств мало стати виробництво винограду, спирту для постачання кримським винзаводам. Одним з важливих пунктів була пропозиція НКВС Кримської АРСР «розробити... план поділу на сільради площ, виділених для єврейського землеробства, зі створенням відповідних сільрад у міру фактичного заселення і визнанням російської і єврейської мов мовами діловодства на рівних правах».

Керівники Кримської АРСР, насамперед Велі Ібраїмов, негативно поставилися до цієї пропозиції. Занепокоєний розвитком

Закінчення.
Початок у № 138

подій Ларін написав листа Сталіну, в якому звинуватив Ібраїмова у «збуренні напівтемних татарських мас». Телеграми надсилав Сталіну і Молотову геть розгублений Петропавлівський. Зрештою, Ібраїмова викликали до Москви, де на початку 1928 року його заарештували й звинуватили у кримінальних злочинах в роки громадянської війни. Під неймовірним тиском у нього «вибили» зізнання в організації вбивства одного з татарських активістів і переховуванні бандитів. Згодом його розстріляли.

Тоді ж ГПУ підготувало закритий «процес 63». На Соловки було вислано найскравіших представників татарської інтелігенції. Жорстоко придушили і виступи кримських німців, але приблизно тисячі з них вдалося покинути СРСР. Аби звільнити землі під переселення євреїв, Президія ЦВК СРСР ухвалила закон, який визнавав північнокримські території землями всесоюзного значення. Рішучі дії Москви переконали американців перейти від окремих вкладень до масштабної акції, розрахованої на тривалий термін. Почалося розроблення угоди про позику між «Джойнтом» і урядом СРСР, яку було підписано 19 лютого 1929 року. Згідно з угодою, «Джойнт» щорічно виділяв упродовж десяти років по 900 тисяч доларів під 5 відсотків річних. У разі вдалої реалізації проекту планувалося виплачувати так звані додаткові суми до 500 тисяч доларів на рік. Виплату боргу мали почати 1945 року і завершити 1954-го (коли й передали Крим Україні). У разі порушення радянською стороною своїх зобов'язань фінансування припинилося. «Джойнт» залишав за собою вилючне право зменшити суму позики з дев'яти до семи мільйонів доларів.

Особливості проекту полягали в тому, що уряд СРСР випускав на всю суму позики і передавав «Джойнту» облігації, які розповсюджували за передплатою. Таким чином власниками акцій земель у Криму стали найбільші фінансисти й політики Америки — Рокфеллер, Маршалл, Варбург, Рузвельт, Гувер та ін.

5 вересня 1930 року рішенням Кримського ЦВК Фрайдорф стає центром єврейського національного району. 1931 року ОК ВКП(б) і Кримський уряд констатували: «єврейське переселення до Криму політично й економічно себе виправдало». У республіці було створено єврейський національний Фрайдорфський район, 32 єврейські національні сільради, засновано газету «Ленін Вег» на ідиш.

Переселення євреїв збіглося з «роз-

куркуленням» і на-сильницьким виселенням з Криму селян. ГПУ розгорнуло будівництво цілої мережі таборів по всьому півострову (тільки в Симферопольському районі їх було чотири). Згідно з доповіддю працівника Кримського ОГПУ Салин,

закладів було визнано ідиш, а громадські й просвітницькі установи утримувалися за державні кошти.

Націоналістичні сили у Криму, фінансово підтримувані з-за кордону, діяли аж до 1934 року, проте в пізніших джерелах дуже важко знайти

ПРОЕКТ «КРИМСЬКА КАЛІФОРНІЯ»

на 26 березня 1930 року було «розкуркулено» і виселено 16 тисяч осіб, а загальна кількість виселених сягла 25—30 тисяч.

Регіональна влада по-різному реагувала на ці події. Так, у лютому 1931 року голова ЦВК Кримської АРСР Мемет Ісмаїл Кубаєв на партконференції Джанкойського району заявив, що Москва здійснює політику великодержавного шовінізму, розорує трудові маси Криму, передусім татар. На бюро ОК цей виступ розцінили як «контрреволюційний» і Кубаєва негайно звільнили з посади.

Переселення євреїв почали викликало незадоволення місцевого населення. Земельні, економічні конфлікти переростали в національні, у результаті чого з липня 1928 року почався відплив переселенців (в окремих колгоспах він сягнув 60—70 відсотків). За даними перепису 1926 року, з 39 921 єврея в сільській місцевості проживало 4 083. На 1 січня 1930 року з 49 100 кримських євреїв лише 10 140 жили в селі. До 1941 року кількість євреїв, за деякими даними, збільшилася до 70 тисяч, з яких у 86 єврейських колгоспах проживало тільки 17 тисяч осіб.

Після встановлення дипломатичних відносин з Америкою за активної співучасті президента США Рузвельта активність колонізації Криму послабилася. Водночас посилюлися негативні настрої, які підігрівалися розвінчанням «ворогів народу». Відмова американців укласти нову угоду про позику до повного виконання умов договору призвела до того, що замість заснування єврейської республіки в Криму обмежилися двома єврейськими районами. У них, відповідно до загальних принципів національної політики СРСР, офіційною мовою всіх адміністративних установ, суду, навчальних

навіть згадку про цю діяльність. Мабуть, тому, що 7 травня 1934 року було створено Єврейську автономну область у Хабаровському краю. Відділення «Джойнт» у СРСР було ліквідовано Постановою Політбюро ВКП(б) від 4 травня 1938 року. До того часу Д.Розенберг витратив на заходи зі створення єврейських колоній у Криму 30 мільйонів доларів.

З початком Великої Вітчизняної війни одним з найважливіших питань стало пропагандистське і суспільно-політичне забезпечення оборони країни. Водночас з Антифашистським комітетом вчених, Слов'янським, Жіночим і Молодіжним антифашистськими комітетами було створено Єврейський антифашистський комітет (ЕАК). Головою його президії став кавалер ордена Леніна, народний артист СРСР, член Художньої ради Комітету зі справ мистецтва, художній керівник Державного єврейського театру Соломон Михайлович Міхелс (Вовсі). Відповідальним секретарем — редактор газети «Ейнікайт» («Єдність»), журналіст і театральний критик Шахно Епштейн, а заступником голови — поет і драматург Іцик Фефер (Ісаак Соломонович).

Аби запобігти зростанню єврейського націоналізму в країні, ЕАК з самого початку орієнтувався на закордон. Його завданням було: прорадянськи налаштувати світову громадськість, встановлювати контакти з єврейськими міжнародними організаціями, залучати західну допомогу. За пропозицією Берії 1943 року Сталін дозволив поїздку керівників ЕАК за океан.

Офіційно вважається, що поїздка Міхелса і Фефера відбулася за ініціативою Альберта Ейнштейна. Ця місія мала цілком конкретну прагматичну мету: викликати симпатії до СРСР у євреїв

США та інших країн і тим самим вплинути на громадську свідомість, схилити її до думки про необхідність відкриття Другого фронту. Пропагандистський апарат Рузвельта мав хибне уявлення про вклад кожного із союзників у війну. Що більше, у Штатах мало хто знав про зрив фашизму. Хоч яким парадоксальним це здається, та засоби масової інформації Північної Америки замовчували багато з того, що творилося в окупованій Європі.

Американці ж, приймаючи делегацію ЕАК, пасли свої інте-

зенберг зізнався під час бесіди: «Крим цікавить нас не тільки як євреїв, а й як американців, оскільки Крим — це Чорне море, Балкани і Туреччина». Судячи з усього, делегації ЕАК дали зрозуміти, що настає час виплати боргу СРСР, та ситуацію можна змінити, якщо повернутися до ідеї створення в Криму єврейської республіки. Йшлося про матеріальну підтримку на фантастичну суму — 10 млрд доларів. Політичне поїздки Міхелса: промислово-фінансові кола і діячі американської культури, а також керівники єврейських організацій глибоко зацікавлені у тому, щоб віддати Крим не лише євреям СРСР, а й усій діаспорі, тому створення єврейської республіки в Криму виглядало досить успішною ідеєю. У довготривалій перспективі це було, поза сумнівом, вигідно США, зокрема для реалізації їхніх військово-стратегічних і геополітичних програм.

Після повернення Міхелса до Москви проект «Кримська Каліфорнія» перейшов на нову стадію. У лютому 1944-го — року вельми успішно проведених операцій, року «десяти сталінських ударів» — на стіл Молотова було покладено документ, написаний у Москві в будинку на Кропоткінській, 10 — штаб-квартирі Єврейського антифашистського комітету:

«Під час Вітчизняної війни виникла низка питань, пов'язаних з життям і влаштуванням єврейського населення Радянського Союзу.

До війни в СРСР було до 5 млн євреїв із західних областей України, Білорусі, Балтії, Бессарабії, Буковини, Польщі. У тимчасово захоплених фашистами радянських районах, схоже, винищено не менше 1,5 млн євреїв.

...Свого часу було створено Єврейську автономну область у Бірбіджані з перспективою перетворення її на Єврейську Радянську республіку, щоб таким чином вирішити державно-правову проблему і для єврейського народу. Необхідно визнати, що досвід Бірбіджану через низку причин (передусім недостатню мобілізацію можливостей, а також віддаленість від місця основних єврейських трудових мас) не дав очікуваного ефекту. Та, незважаючи на всі труднощі, Єврейська автономна область стала однією з передових у Далекосхідному краї, що доводить здатність єврейських мас будувати свою державність. Ще більше ця здатність проявляється в розвитку створених єврейських національних районів у Криму.

Зважаючи на вже сказане, ми вважали б за доцільне створити Єврейську Радянську республіку в одній з областей, де це з політичного погляду можливо. Як на нас, найкращий для цього варіант — Крим: він в змозі вмістити переселенців, а ще він має успішний досвід розвитку єврейських націо-

нальних районів.

Створення Єврейської Радянської республіки раз і назавжди вирішило б по-більшовицьки, в дусі ленінсько-сталінської національної політики, проблему державно-правового становища єврейського народу і подальшого розвитку його вікової культури. Цю проблему ніхто не в змозі був вирішити упродовж багатьох століть, її можна вирішити тільки в нашій соціалістичній країні.

Ідея створення Єврейської Радянської республіки дуже популярна серед широких єврейських мас Радянського Союзу і найкращих представників братських народів.

У будівництві Єврейської Радянської республіки надали б нам суттєву допомогу і єврейські народні маси всіх країн світу, хоч би де вони були...

Виходячи зі сказаного вище, пропонуємо:

1. Створити Єврейську Радянську соціалістичну республіку на території Криму.

2. Завчасно, до визволення Криму, створити урядову комісію задля розробки цього питання.

Сподіваємося на вашу належну увагу з цього питання, від здійснення якого залежить доля цілого народу.

Голова президії Єврейського антифашистського комітету СРСР С.МІХОЕЛС
Відповідальний секретар Ш.ЕПШТЕЙН

Заступник голови президії І.ФЕФЕР
15 лютого 1944 р., Москва».

Цікаво, що спробу перенести питання у практичну площину було зроблено ще за окупації Криму, за два місяці до «третього сталінського удару». Життєво важливу проблему вирішували кулуарно. І в 20-ті, і в 40-ві роки сам факт існування Кримської автономної республіки, схоже, ігнорувалися. На відміну від 20-х, 1944-го питання ставили не тільки про північну частину Криму, а й про весь півострів.

Молотов надіслав до архіву листа ЕАК — але не саму ідею. У червні 1944 року в Москві відбулася зустріч Еріка Джонстона й американського посла Аверелла Гаррімана зі Сталіном і Молотовим. Американці запропонували інвестувати в економіку Криму 10 млрд доларів, а також створити там республіку, аби туди переселили євреїв з усього світу. Йшлося і про Міхелса як можливого керівника цієї республіки. Сталін наполягав, аби інвестиції спрямовувалися не тільки в Крим, а й у інші райони СРСР, які потерпіли від війни, і, своєю чергою, запропонував Кагановича на посаду лідера республіки.

До червня 1945 року «Кримський проект», здавалося б, залишався в силі й у перспективі міг стати основною умовою поширення на СРСР «плану Маршалла». Ідея створення в Криму єврейської республіки за підтримки США набувала дедалі більшого поширення і серед радянських

євреїв. Центром цих настроїв, як і раніше, був ЄАК на чолі з Міхоелсом. Окремі його керівники почали необачно ділитися між собою вищі посади в майбутній республіці...

30 червня 1945 року Президія Верховної Ради СРСР ухвалила Указ про перетворення Кримської АРСР в Кримську область РРФСР. Коли в листопаді 1945 року Гарріман спробував зв'язатися зі Сталіним через Молотова, щоб обговорити питання економічного співробітництва, його прохання про особисту зустріч Сталін відхилив — на той час у нього була вже інша політична лінія. СРСР активно підтримував ідею створення держави Ізраїль на частині території Палестини.

15 травня 1948 року було проголошено створення Ізраїлю. Нову державу де-факто одразу визнали США і Радянський Союз, а 18 травня 1948 року СРСР першим встановив з Ізраїлем дипломатичні відносини.

Натомість американці, зокрема Гарріман, настирливо з'ясовували: як далеко радянські готові піти в політичних поступках в обмін на допомогу в рамках участі СРСР у реалізації «плану Маршалла»? Чи є «Кримський проєкт» для Москви, як і раніше, практичною програмою? Яку користь можна отримати, пообіцявши Росії кредити?

«Надзвичайно конфіденційно».

Міністру торгівлі США А.Гарріману Шановний Авер-рел!

Президент схвалює Ваші плани. Він додав до них ще таке. Існування на території Криму бази радянського Чорноморського флоту і єврейської республіки, відкритої для в'їзду євреїв з усього світу, недоцільне, оскільки може призвести до непередбачених наслідків. Це з самого початку викликало в нього сумніви в реальності «Кримського проєкту». Крим повинен стати демілітаризованою зоною. Повідомте Сталіну, що він має бути готовим до переведення флоту із Севастополя до Одеси і на Чорноморське узбережжя Кавказу. Тоді ми повіримо, що Кримська єврейська республіка — реальність, а не пропагандистський міф.

Дж.Маршалл».

Отримавши інформацію з Вашингтона, Генеральний секретар викликав керівника відділу «С» МДБ СРСР генерал-лейтенанта Павла Судоплатова, який брав участь у переговорах з Гарріманом, і доручив йому перепроверити дані. Через два тижні той доповів: американці справді готові до пропозиції відмовитися від репарацій; інформація ж щодо Севастополя не підтвердилася...

За матеріалами закордонної преси

Як відомо, розвиток недержавної вищої освіти в Україні розпочався зі створення Міжрегіональної Академії управління персоналом, яка у квітні цього року відсвяткувала 16-у річницю, на два роки випередивши здобуття Україною незалежності. За ці два роки Академія зросла до найбільшого у державі та за багатьма параметрами найкращого вищого навчального закладу. Цьому зростанню сприяла ціла низка чинників — від таланту та натхнення засновника МАУП Георгія Щокіна, високопрофесійності, патріотизму й відданості освітянській справі команди управлінців, співробітників і викладачів до прогресивних принципів освіти, на яких ґрунтується діяльність Академії. Однак мусимо говорити про чинники, всупереч яким вона успішно діє і розвивається. Головним з них є антиукраїнський чиновницький апарат вищого рангу та МОН України: вчора — Холод і Зайчук, Кучма, президент і Медведчук, нині — Зінченко і Порошенко, Степко і Червоненко. Здається, що зовсім недавно МАУП була єдиним вищим недержавним навчальним закладом, а тепер у недержавних ВНЗ навчається 14% усіх студентів України, тобто кожний сьомий студент. Отже, що держава отримує від приватного сектору вищої освіти і кому він заважає? Щоб відповісти на це запитання, оперуватимемо лише фактами і цифрами.

Президенту України ЮЩЕНКУ В.А.
Прем'єр-міністру України ЄХАНУРОВУ Ю.І.

П'ятнадцять років тому український народ свідомо і рішуче став на шлях творення суверенної, демократичної, правової держави. Досягти цієї благородної мети можна лише за умови забезпечення високого рівня розвитку науки і освіти, які є основними засадами соціально-економічного, політичного й духовного розвитку Української держави, українського суспільства, кожного громадянина.

Однак останнім часом дедалі помітнішою стає не просто бездіяльність, а фактично свідомо та цілеспрямована руйнація вітчизняної науки й освіти, брак політичної волі й організаційних зусиль держави, відповідних виконавчих органів влади — міністерств, відомств, особливо окремих політиків і посадовців у руслі демократичного, прогресивного поступу науки й освіти відповідно до суспільних потреб і рівня їхнього світового розвитку.

Підтвердження цього — такі явища в галузі освіти та науки в Україні:

1. Усупереч законам «Про освіту» та «Про вищу освіту» освіта в Україні є недемократичною, монополізованою і глибоко корумпованою сферою, в якій до того ж останнім часом, за

✓ Погляд

ЩО ДАЄ НЕДЕРЖАВНА ОСВІТА ДЕРЖАВІ Й КОМУ ВОНА ЗАВАЖАЄ

Нині в недержавних закладах вищої освіти І–ІV рівнів акредитації навчається більш як 380 тис. студентів (загалом в Україні 2,7 млн студентів). За останні п'ять років кількість державних ВНЗ зменшилася на 45, наразі кількість недержавних зросла на 40. Держава не витримує коштів на підготовку фахівців, а лише отримувала готових спеціалістів з менеджменту, права, фінансів, психології, соціології, які вибудовували соціальну, економічну, духовну сфери буття України.

У приватних ВНЗ працює близько 25 000 науково-педагогічних працівників — викладачів, доцентів, професорів. Вони ніколи не брали хабарів, бо отримували гідну оплату за свою працю не з державного бюджету, а з коштів, зароблених приватним закладом. Підраховано, що минулого навчального року за місяць викладачі приватних закладів начитували 1,200 млн годин лекцій і семінарів. Таким чином щомісячно недержавні заклади освіти сплачують викладачам близько 15–17 млн грн заробітної плати, яку дер-

жава не в змозі сплатити за такими тарифами. З цієї суми, відповідно до законодавства, сплачується більш як 2 млн грн податку з доходів громадян і близько 6 млн грн інших податків і зборів.

Крім науково-педагогічних кадрів, у приватному секторі освіти задіяно ще близько 17 000 працівників: управлінців, бухгалтерів, фінансистів, юристів, господарників, обслуговуючого персоналу. Таким чином за середньої заробітної плати навіть у 700 грн (у МАУП середня заробітна плата становить близько 1 200 грн) ці люди отримують більш як 12 млн грн щомісячно. З них сплачується 1,7 млн податку з доходу та більш як 5 млн грн інших податків і зборів з фонду заробітної плати.

За роки незалежності України завдяки та всупереч багатьом чинникам приватний сектор вищої освіти інвестував у економіку держави близько 1,2 млрд грн. За перше півріччя цього року приватні заклади вищої освіти отримали близько 570 млн грн доходу та сплатили близько 30 млн грн

податку на прибуток до державного бюджету — на відміну від державних закладів освіти, яким надано пільгу на сплату цього податку (що суперечить антимонопольному законодавству).

Отож підсумуємо: приватні вищі заклади освіти створюють більш як 40 000 робочих місць, щомісяця виплачують близько 30 млн грн заробітної плати, сплачують до державного бюджету близько 20 млн грн, випускають щорічно 70–100 тис. висококваліфікованих фахівців для розбудови України, за роки своєї діяльності інвестували в економіку 1,2 млрд грн. А ще вони видають книжки, провадять просвітницьку діяльність, безплатно навчають сиріт, інвалідів, дітей з малозабезпечених сімей, роблять справу, значення якої не можна оцінити в цифрах, бо йдеться про духовну сферу українського буття.

То кому і чому заважають приватні заклади освіти? Звісно, україножерам-високим посадовцям, яким не вигідно бачити Україну розвинутою, високоінтелектуальною державою, яка на рівних конкурувала б

зі світом у всіх сферах людської діяльності: науці, освіті, виробництві, сільському господарстві. Їх дратує реальна ефективність і незалежність приватних ВНЗ, яким не можна в будь-який момент дати вказівку, на студентство яких не реально вплинути, які і на величезний інтелектуальний кадровий потенціал. Звідси бере початок українське просвітництво, тут народжуються найсмисловіші думки щодо політичної ситуації та шляхів виходу з кризи.

Чиновники Міністерства освіти і науки, які вийшли з наскрізь корумпованої «совкової» системи освіти, не хочуть її змінювати. Як і не хочуть змиритися з небажанням ректорів приватних закладів платити хабарі за ліцензування, акредитацію, призначення на посади, з прогресивністю й українськістю приватних ВНЗ. Державні чиновники і ректори здебільшого не змінилися з радянських часів, а керівництво МОН взагалі є носієм радянської соціал-комуністичної ідеології.

За роки правління Кучми, хоча й чинився тиск на приватну осві-

ту (в МАУП за рік різні контролюючі органи здійснювали 10–12 перевірок), хоча й не відчувалося сприяння держави, однак і не було таких спроб, як нині, задушити цей сектор. Уже ми зазначали, що МОН України ініціювало перереєстрацію всіх закладів освіти недержавної форми власності з товариств у «організації» — організаційно-правова форма, якій не було і нема аналогів у світовій практиці. Про неї лише відомо, що засновники приватних ВНЗ не матимуть права управління, що їхні керівники можуть бути замінені за ініціативою держави. Наразі закладам, які відмовляються від вигаданої керівництвом МОН перереєстрації, не видають документи, необхідні для провадження нормальної діяльності. Тобто керівництво МОН вдається до відвертого шантажу, аби насадити своє розуміння приватного, але вже по-комуністичному, сектору освіти. Отож приватним закладам залишається одне — відстоювати своє право на існування в судах, а нам з вами ще раз замислитися про владу, за яку ми мерзли на майданах і яка багато в чому виявилася більш антиукраїнською, ніж попередня.

Ростислав ЩОКІН, міністр з фінансів, перший віцепрезидент МАУП з соціально-економічного розвитку

допустити авторитарного втручання однієї особи або групи осіб у справу, що стосується функціонування освіти і науки, ліквідувати монополізм, корупцію та забезпечити демократичний розвиток національних освіти і науки;

— подбати про розвиток освіти і науки за рахунок різних джерел фінансування, про збільшення державних видатків на ці сфери та зміцнення їхньої матеріальної бази;

— реорганізувати НАН України, ліквідувати галузеві АН, докорінно перебудувати систему присудження наукових ступенів і звань, вирішуючи ці завдання безпосередньо у провідних ВНЗ і наукових установах країни;

— докорінно змінити механізм ліцензування й акредитації освітньої діяльності, зробити їх прозорими, доступними і демократичними, зберігаючи високий рівень фахових вимог;

— у повному складі змінити керівництво Міністерства освіти і науки України, міністра С.Ніколаєнка, які ні в політичному, ні у професійному сенсі не спроможні забезпечити функціонування галузі в інтересах Української держави.

Цю заяву підписали більш як 200 освітян, докторів і кандидатів наук, професорів, доцентів, викладачів

✓ Офіційно

ЗАЯВА ОСВІТЯН І НАУКОВЦІВ ЩОДО СИТУАЦІЇ У ВІТЧИЗНЯНІЙ ОСВІТІ Й НАУЦІ

підтримки Міністерства освіти і науки, чітко проглядається загальна тенденція — повернення до так званої комуно-соціалістичної системи освіти. Це проявляється в тому, що Міністерство освіти і науки України, його керівництво, особисто міністр С.Ніколаєнко роблять усе, аби: стримати утворення нових і знищення вже наявних відокремлених структурних підрозділів ВНЗ; зберегти монополізм окремих ВНЗ у галузі підготовки фахівців, зокрема права, економіки, авіаційної промисловості, туризму, рекреаційної діяльності та ін; не вживати конкретних дій для подолання корупції в освітній сфері.

2. Утворена за роки незалежності України система ліцензування й акредитації вищих навчальних закладів у край за бюрократизована, упереджена, кланово-корпоративна. Цю систему на угоду так званому державним ВНЗ (у більшості з них 50 і більше відсотків позабюджетного, контрактного прийому студентів) активно підтримує Управління ліцензування й акредитації Міністерства освіти і науки Украї-

ни, створені Міністерством експертні ради та Державна акредитаційна комісія. Саме їх Міністерство освіти і науки України сповна використовує для гальмування розвитку інноваційної, конкурентоспроможної освіти, побудованої на різних формах власності і підпорядкування, як це обумовлено Конституцією, законодавством України. Так, навіть за позитивних рішень ДАК Міністерство освіти і науки України зволікає або взагалі відмовляє у видачі ліцензій окремим недержавним ВНЗ, вимагає всупереч закону зміни їх статусу (найменування), тобто організаційно-правової основи.

3. За умови існування до цього часу в Україні Вищої атестаційної комісії в її статусі і функціях, визначених ще за комуно-тоталітарного режиму, вкрай деформованою, що не відповідає ні світовим, ні власним національним потребам, залишається система підготовки, атестації наукових і науково-педагогічних кадрів вищої кваліфікації. Така система надто бюрократизована (Головна рада ВАК, експертні фахові ради, функціональні

відділи апарату ВАК, спеціалізовани вчені ради із захисту дисертацій на здобуття наукового ступеня кандидата наук і доктора наук, провідна організація, офіційні опоненти, визначення провідних організацій, фахових видань та ін.), віддзеркалює стан економічних і соціальних відносин часів «застою». ВАК України верто заплічує очі на існування світової та європейської систем підготовки наукових кадрів вищої кваліфікації, її побудовано за односторонньою системою (без кандидатського рівня). Вона також не помічає успішного функціонування в Україні системи недержавної бізнес-освіти, десятки навчальних закладів якої акредитовано за найвищим IV рівнем акредитації, які мають ліцензії на підготовку бакалаврів, магістрів, де організовано аспірантуру і докторантуру, успішно провадяться фундаментальні наукові дослідження. ВАК повинен залишитися державною структурою з чітко встановленими законами контролюючими функціями.

Означену вище проблему загострює система монополізму,

корумпованості і корпоративності в українській науці загалом, яка існує перелюдим за наявності недосконалої, вже давно віджилої системи НАН України, численних галузевих академій науки, завдяки яким сотні так званих вчених, які вже давно не продукують ні наукових ідей, ні наукової продукції, довго утримуються високими посадовими окладами за рахунок бюджету, платників податків. Новітні академії утворили для себе псевдодідакти, юристи, інженери та інші «вчені», паразитуючи на авторитетному тлі вимічає успішного функціонування в Україні системи недержавної бізнес-освіти, десятки навчальних закладів якої акредитовано за найвищим IV рівнем акредитації, які мають ліцензії на підготовку бакалаврів, магістрів, де організовано аспірантуру і докторантуру, успішно провадяться фундаментальні наукові дослідження. ВАК повинен залишитися державною структурою з чітко встановленими законами контролюючими функціями.

Означену вище проблему загострює система монополізму,

корумпованості і корпоративності в українській науці загалом, яка існує перелюдим за наявності недосконалої, вже давно віджилої системи НАН України, численних галузевих академій науки, завдяки яким сотні так званих вчених, які вже давно не продукують ні наукових ідей, ні наукової продукції, довго утримуються високими посадовими окладами за рахунок бюджету, платників податків. Новітні академії утворили для себе псевдодідакти, юристи, інженери та інші «вчені», паразитуючи на авторитетному тлі вимічає успішного функціонування в Україні системи недержавної бізнес-освіти, десятки навчальних закладів якої акредитовано за найвищим IV рівнем акредитації, які мають ліцензії на підготовку бакалаврів, магістрів, де організовано аспірантуру і докторантуру, успішно провадяться фундаментальні наукові дослідження. ВАК повинен залишитися державною структурою з чітко встановленими законами контролюючими функціями.

Враження

Блаженний спокій... Прозора вода, розлогі пальми, збуджені легким бризом, огорнуті першим присмерком, промінням сонця, що втікає за обрій. Нестримні кроки тропічної ночі, теплі хвилі Сіамського моря, на які щедро натрушено зірок... Здається, зможеш торкнутися їх руками... Таїланд. Нескінченне свято життя, в яке занурюєшся, щойно вийшовши з готелю. Сонячні посмішки привітних господарів, які щиро вам раді. Вам хтось сказав, що раю на землі немає? Не вірте...

Ворота раю

Тим паче, що нині завдяки технічному прогресу і надзвичайно розвиненій мережі туристичних послуг шлях від мрії про рай до її реалізації — мінімальний. Залишається сказати: «Хочу в Таїланд!», а досвідчені менеджери турфірм подбають, аби знайомство з екзотичною країною поспіло у вашій теці вражень особливе місце. Візьмемо фото- і відеокамери, засоби, які створюватимуть ілюзію порятунку від азійського сонця та тропічної зливи, і сядемо в літак, який прямує до Бангкока.

Прямий переліт — доволі химерна річ, якщо він триває близько півдобі. Десять годин у повітрі кожен «вбивав» на власний розсуд. Для цього пасажирів веле-тенського «Боїнга» мали доволі розмаїту програму: перегляд свіжої преси, кавасоки-чай, знайомство з сусідами, зацікавлене споглядання через ілюмінатор небесних пейзажів, сніданок, музики в навушниках, кінофільм. Далі — сон, обід, вже менш цікаве споглядання хмар і неба, перегляд не зовсім свіжої преси...

Літак пішов на посадку, коли над Бангкоком сходило сонце. Фантастичний пейзаж за вікном примусив забути про всі проблеми з перепадом висот.

Віза видається швидко і без перешкод. Головне — посміхайтесь. І якомога природніше. Забудьте про повітряну «бовтанку», яку щойно пережили, про купу невирішених справ, яку залишили вдома. Адже ви у країні, де похмурий вираз обличчя такий же недоречний, як слон у супермаркеті... Хоча в Таїланді слонів шанують, отож порівняння неточне. Зрештою, яка різниця, коли за два кроки — рай. А ось і люб'язні прикордонники зі схожим на англійський «велкам». Далі — митниця. Ми пішли зеленим коридором і не були вшановані навіть поглядом митника... Жодної тобі аналогії з відомим кінофільмом «Бангкок — Хілтон», де героїню Ніколь Кідман пильні поліцейські «вирахували» з наркотиками в цьому ж аеропорту.

Місто ангелів

У фільмі «Діамантова рука» містом контрастів був «Нью-Йорк чи Стамбул — яка різниця». Бангкок у цей асоціативний ряд потрапляє одразу. Місто нагадує веле-

тенський вулкан, готовий щохвилини вибухнути фонтаном прихованих пристрастей, розмірено-нестримних швидкостей, у ритмі яких столиця Таїланду живе цілодобово. Тут життя на межі закипання: у великих і ще більших бізнесових центрах вирішуються тисячі важливих справ, підписуються стоси ділових паперів, тоді як на розпечених азійським сонцем вулицях маленькі люди стурбовані своїми маленькими справами.

Ми вирішили відчувати Бангкок ногами. І, кинувши валізи в готелі, подалися навмання — хотіли проїнятися духом цього загадкового Міста ангелів (так з тайської перекладається назва столиці).

Суцільний потік машин, серед яких ми, хоч як намагалися, не змогли помітити жодної, яка відстала б від життя, — всі новенькі, ніби щойно із салону. Дорожні розв'язки на рівні сьомого поверху, постійні пробки і над усім цим — ангельський спокій водіїв. Дивно, але хронічні транспортні пробки нікого не виводять з рівноваги: ні

смішки, посмішки...

— Мадам, тук-тук! Тук-тук!

Відповідати «хто там?» не поспішайте. Тук-туком у Бангкоці називають колоритний вид таксі — трьохколісний мотоцикл з причіпним візочком для пасажирів. До речі, досить зручний і надійний транспорт, бо умудряється проскакувати у транспортних пробках, тоді як «серйозні» авто покірно чекають моменту, щоб просунутися бодай на десять метрів. Цікаве місто. З виру постійної метушні, звуків і запахів тут зовсім несподівано можна втрапити в оазу зеленого парку, де студенти в перерві між заняттями відпочивають горілиць на зелених газонах, де від аромату орхідей та інших екзотичних квітів закохані втрачають голови, де дітки з рук годують голубів, дорослі медитують на свіжому повітрі, а літні люди мирно споглядають за спокоєм прозорого озера.

Адже спокій тут — стиль життя. Ми одразу ж збагнули, яке то щастя — жити в такому стилі. У Таїланді не прийнято відкрито проявляти негативні

арах уже на повну потужність вирвало життя — торгівці фруктами і швидко їжею спокушали перехожих розмаїттям пахощів. Контраст ароматів на вулицях Бангкока просто збиває з ніг: спершу відчуваєш медовий запах манго й духмяних ананасів, далі проймаєшся «настроєм» смачного коктейлю з морепродуктів, смаженого м'яса і... чогось гостро незвичного. Це незвичне підозріло пахне і ще дивніше виглядає. Ага, впіймалися: не бажаєте скуштувати смажених цвіркунів, скорпіонів і тарганчиків? Даремно, даремно... Місцеві гурмани стверджують: це неабияк смачно. Найвідважніші з нас ризикнули. Смак цього екзотичного «фастфуду» нагадує чіпси, до яких ми звикли, і якщо абстрагуватися від асоціативних упереджень, — їсти можна.

Однак враження про тайську кулінарію обмежувати смаженими цвіркунами не варто. Особливість місцевої кухні — приправи. Що гостріше — то смачніше. Принаймні для тайців. Гіркий перець вони їдять, ніби насіння. І при цьому посміхаються... Головний символ кулінарії по-тайськи, як і взагалі країни, — «Том-ям». Це суп з креветками, ароматичними корінцями й духмяними рослинами. Такий смачний і гострий, що пережити цю ексекцію можна тільки з допомогою

ли? — інфінітивною англійською поцікавився ввічливий розпорядник на річковій станції і спритно кинув нас до комфортабельного човна.

Буддйські храми — взагалі окремий розділ у щоденнику вражень. Казкові будиночки у помаранчевих із зеленим «строгах». Всередині тиша і прохолода. Скульптурні зображення Будди, зазвичай людяно оздоблені ширим золотом. Каналом можна дістатися до найголовнішої святині Таїланду — храму Смагдового Будди, а заодно відвідати храм

зу вас до храму Щасливого Будди, і ви загадаєте бажання. Можете просити у нього про що завгодно — неодмінно збудеться. «Оце так країна! — захоплено думали ми, — оце так щирість...»

Різнокольоровий орнамент, розкішна позолота... Враження, що заходиш у казку... Залишивши, згідно з традицією, взуття біля порогу храму, ми кілька хвилин «помедитували», сидючи на підлозі перед зображенням Щасливого. Загадали бажання.

— Він сказав «так!» — у замисленому погляді чоловіка, що

довше мандрівник розмірковує над цією чудасією, то більше дармового пального на ньому заробляють.

Верхи на... крокодилові

Патайя — місто, загублене у тропіках, і ніч тут настає різко: сонце гасне, як світло в театрі. Що таке сутінки, в Патайї не знають. Зате саме тут можна відчувати всю гаму райського відпочинку: екзотика, бездоганний сервіс, розваги. І саме вночі ця гама вибухає гірляндами неону на людних вулицях, музикою і

НА БЕРЕЗІ

Плаваючий ринок оживає у ранкові години

Будди, який Приліг Відпочити, познайомитися ще з десятком інших Будд, помедитувавши перед кожним з них.

У цьому місті нікого не шокують різкі контрасти між фешенебельними будинками із сателітними антенами на дахах, догланутими квітниками та кварталами, збитими з дощок, де дні минають у не менш швидкому ритмі. Повертаючись до готелю, ми щоразу спостерігали за господарем дощаної будки, який то дбайливо поливав свої квіти у вазонах, то замислено награвав на гітарі якусь мелодію або просто лежав під небом на циновці. Щасливий чоловік! За сто метрів від чотиризіркового готелю і метрів за три від хронічно збудженої автотраси він вміє бачити СВОЇ зірки і чути СВОЮ музику...

Несподіваний сервіс

...День розпочинався як завжди — зі спекти. Компанія таксистів на виході з готелю випромінювала посмішки і готовність доставити нас у будь-якому напрямку. Як він задрив голови — дивуємося й досі. Можливо, просто не хотілося ображати відмовою такого чудового хлопця, готового всього за сорок бат (один доллар) відвезти нас в інший кінець міста. До того ж сонце вже навісало, а в новенькій машині кондиціонер працював на совість.

— Дорогою я заве-

підійшов, здавалося, відсвічувала вся мудрість світу. — Щасливий Будда неодмінно здійснить ваші бажання. Ви надовго в Бангкоці? Куди прямуєте нині? Ну, то вам по дорозі сам бог (тобто Будда) велів завітати на ювелірну фабрику. Якраз сьогодні (і тільки сьогодні) там діють дуже вигідні знижки на прикраси з коштовним камінням. Це буде найкращий сувенір з Таїланду!

І ось за кілька хвилин наш таксист підвіз нас до тієї фабрики, хоча ми його про це не просили. «Можете нічого не купувати — тільки подивитися!» — весело щебетав водій. Тут у нас закралася певні сумніви: до чого б це? Ми швидко пройшлися залами магазину, потримувалися блиском сапфірів з рубінами, а на виході таксист уже чекав на нас з радісною пропозицією: «Тут недалеко же одна фабрика, там більший вибір, менші ціни. Я підвезу, а ви можете нічого не купувати...» Про наші плани, як ви здогадалися, не йшлося. Нам відвели роль потенційних покупців, яких треба «розкрутити». Чемно подякувавши винахідливому водієві за компанію, ми пішли шукати «незаангажоване» таксі. З'ясувалося, такий вид бізнесу досить поширений серед місцевих водіїв. Відловлюючи туристів, таксист заводить їх на ювелірну фабрику, отримуючи за це безплатні талони на бензин. І що

веселим сміхом... Хоча затишне курортне містечко на березі Сіаму при в'їзді з похваленої магістралі видається маленьким селищем. Донедавна Патайя і була саме такою — на березі рибалки сушили свої снасті, вулицями бігали сонні собаки й коти... Туристична індустрія, увірвавшись сюди кілька десятиліть тому, перетворила містечко на місце активного відпочинку мандрівників з усього світу.

Розваг у Патайї вистачає. За кілька кілометрів — крокодилова ферма, де туристів розважають дресировані крокодили. Те, що вони дозволяють виробляти з собою, вражає: дресировальник спокійно засовує до зубастої пащеки свою голову, тягає кількасот-кілограмового «крокодиличка» за хвоста, їздить на ньому верхи... Чи бувають збої у цій вдало відрежисованій програмі — страшно навіть запитувати... Та, як розповів наш знайомий, який був тут кілька років тому, дресировальник — той самий.

Полюбляють туристи і парк Нонг-Нуч з його знаменитим селищем слонів. Здається, всю багату природу Таїланду сконцентровано в цьому розкішному парку, де слони влаштовують неповторні шоу. Розважливі туристи спершу дружно годують тварин бананами, аби потім вони приязно дозволили гостям покататися на собі. Враження — незабутні.

ввічливо-зосереджених водіїв, ні пішоходів, змушених прориватися крізь цю рухому лавину на інший бік магістралей, ні завжди пунктуальних регулювальників у марлевих пов'язках (такий собі порятунок від розпеченого смогу, від якого не можливо захотіти, один лише вихід — звикнути). Зрештою, що ж ви хотіли від дванадцяти-мільйонного мегаполісу?

Вулиці Бангкока — великий ярмарок: на кожному кроці щось продається й купується, біля крамничок теїлорів (шевців) свої гроші чесно відпрацьовують рекламні агенти, які майже силоміць заштовхують перехожих у погоню звабливих пропозицій (буквально за добу місцеві шевці за вашим бажанням змайструють для вас модний костюм з найкращої тканини). І по-

емоції, сваритися чи — не доведи Боже — зчинити бійку. У філософію життя тайців, яка ґрунтується на буддизмі, просто не вкладаються такі речі. Отож, аби не здатися невивічливими, деяким надто емоційним туристам краще добре подумати перед тим, як вирушати до цієї країни.

Тайці дуже шанують королівську родину. У кожній установі, аж до маленьких ресторанчиків, магазинчиків і готелів, висить портрет короля. І будь-який вияв незваги до нього — річ недопустима. Хоча король у Таїланді не має реальної влади і виконує представницькі функції.

Між храмами і зорями

День тільки-но почався, однак на троту-

рису, якого насипають цілу тарілку.

Незагартованим туристам важко... «Kai ho bai toei» — тайська курка з рисом — виявилася такою щедрою на гострі приправи, що очі мимоволі полізли з орбіт... Враження, ніби проковтнули цілу плантацію перцю, супроводжувало нас ще добрих півгодини після завершення трапези. І якби на нашому шляху трапилося озеро води, ми випити б його не вагаючись...

Бангкок називають Східною Венецією: півміста стоїть на каналах. Тож можна взяти моторний човен, прикрашений у національному стилі, із симпатичним господарем за кермом, і помандрувати річкою Чао Прая, яка донедавна була головною транспортною артерією міста. Що ми й зробили.

— Плавати — кана-

На Чанзі, здається, зупинився час...

підспівував солісту місцевого гурту. Здавалося, весь світ обійнявся, і немає в цьому світі нічого, крім молодих усміхнених облич, місяця, що крадькома визирає з-за пальми, і музики «монстрів року»...

Для молоді, яка не тяжіє до комфорту, Чанг — ідеальне місце для відпочинку. Адже поряд з фешенебельними готелями тут чимало і маленьких дерев'яних будиночків, розкиданих уздовж пляжу, які недорого і залюбки захищать юних мандрівників від спеки і прихистять на ніч. А якщо

плодів віє екзотикою — ламут, чом пху, рамбутан, дуріан... Крім того, знайомі вже нам манго, ананас, кокос, памела...

Ще кілька обов'язкових і не менш екзотичних пунктів нашого маршруту — кокосова ферма і селище художників — залишаються позаду, й автобус прибуває в Канчанабурі, що за 130 кілометрів від Бангкока. Знайомитися з річкою починаємо на знаменитому мосту через Квай.

Він знаменитий тим, що під час Другої світової війни Таїланд, який зберігав

...Маршрут триває. Автобус залишається на березі, а наша група відважно пересідає в моторні човни, які везуть нас вгору річкою Квай. На березі з обох боків — непролазні джунглі, зрідка трапляються місцеві жителі, за бортом плюскотить вода і скидається риба. Нарешті сонце скочується до обрію, а ми потроху втрачаємо лік часу і віру, що колись прибудемо на місце. Riv Kwai Jungle Raft — готель (хоча це м'яко сказано), де маємо провести ніч. Човен пристав до... велетенського плоту, точніше

хвилях, світ здається нереальним... Та вранці бажано не проспати найцікавіше: у гості приходять слони. Точніше — припливають річкою прамісінько під вікна і починають ранкові купання. Карени (на-родність, яка живе тут, неподалік бірманського кордону) обожнюють слонів. Здається, для них немає більшої радості, ніж купати цих тварин і робити своїм улюбленим масаж. Доброзичливі господарі люб'язно дозволяють нам поспілкуватися з тваринами, і за кілька хвилин ми вже почувуємося героями імпровізованого фільму «Слони — наші друзі»...

ЩАСЛИВОГО СІАМУ

Особливо, коли слон продирається крізь хащі «стилізованих джунглів», примудряючись не розгубити дорогою своїх пасажирів. І так — упродовж години...

Не зітресться з пам'яті і поїздка на кораловий острів. У самій Патаї морську воду важко назвати дзеркально чистою, тому купаються в ній лише найдотепніші туристи. Звісно, плавати можна і в басейні біля готелю, але як обминати увагою острів посеред океану з прозорою водою, романтичними паль-

Усе виглядає приблизно так: в окремі кабінці вас крутять, ламають і вигинають з ніг до голови так, що легко забути, на якому ти світі. Триває така ексекція цілу годину. Можна попросити, аби з вас «позначилися» на годину більше, але потім не нарікайте. Хоча на ранок відчуття фантастичні — хочеться літати і співати. Хоча є різні школи масажу. Іноді це просто натискання на певні точки тіла.

Тому це справді унікальне місце, куди варто втекти від турбот. На острові, здається, зупинився час... На піску, омитому хвилями, ніби у дзеркалі, відбивається небо. За погожої погоди, якщо пощастить, з гори можна розгледіти обриси сусідньої держави — Камбоджі. Можна поплавати разом з кораловими рибками і назбирати барвистих черепашок, струсити кокосового горіха прямо на пляжі, сфотографувати унікальний захід сонця, яке опускається у хвилі Сіамського моря, або

Квай: прогавив останній пліт — мандруй до Бангкока

Чанг, рок-кафе: грають і співають усі

мами, незайманою природою... Рекламні проспекти нас не розчарували — вода кришталева, корали на місці, а кожному туристу на острові чесно відводять по одному місцю під сонцем, тобто під парасолькою від цього самого сонця.

Не можна обійти увагою і тайський масаж, який пропонуватимуть вам у Таїланді щокроку. Це своєрідна духовна практика, тісно пов'язана з буддизмом. Донедавна єдиним місцем, де освоювали майстерність масажу, були буддистські храми. Адже сеанс масажу тайці трактують як добровільну віддачу доброти. І хоча туристична індустрія останнім часом узяла масажні салони під своє крило, справжні майстри масажу — глибоко релігійні люди, які весь вільний час проводять у медитації.

Де джунглі зустрічаються з морем

Якщо буквально, Ко Чанг — острів слонів. Хто знає, можливо, колись вони й були почесними господарями цього райського клаптика суші з кораловими рифами, водоспадами і білими піщаними пляжами, що межують з непрохідними джунглями. Слони й нині почувуються на острові як удома: якщо на галявині поряд з готелем вам хтось привітно помахав головою, це ще не означає, що ви переїхали на сонці... Ми на власні очі бачили диких (як нам здалося) слонів, що мирно паслися неподалік готелю.

Нині Чанг ще не знесилився від надмірної уваги туристів, його ще не розбестила індустрія розваг.

до його сходу вийти у відкриті води разом з місцевими рибалками і повернутися з щедрим уловом. На Чангу можливо все! І ми не відмовили собі у задоволенні спробувати це «все».

...Гірські річки і плантації каучуку, розмаїття тропічних фруктів, затишні ресторанички з морською їжею і бунгало, збудовані на палях, — Чанг дехто називає Таїландом у мініатюрі. Після Пхукета цей острів — другий за величиною: 30 км завдовжки і 18 — завширшки. Тобто для туриста, який полюбляє пішохідні мандри, — не відстань. Не відомо, з якої причини, але Ко Чанг приваблює рокерів з усього світу. Прогулюючись вечірнім берегом, ми зайшли в рок-кафе, звідки лунала жива музика. Туристичний інтернаціонал, зручно вмовившись на підлозі, дружно

пощастить потрапити на Ко Чанг у сезон дощів, — враження, омиті тропічною зливою, залишаться на все життя.

...Злива застає зненацька, пробігає до нитки, обабіч дороги течуть потічки, замішані на червонясто-жовтому ґрунті, вода з бананових дерев скрапає за розмір, а сонце, яке одразу ж підхоплює естафету, випробовує ваше терпіння своєрідною сауною, яку ви не замовляти.

Та мусите зникати: тропіки!

Ніч на річці Квай

Спрагли душі туристів, як відомо, потребують адреналіну. Може, й не зовсім такого, коли душа холодне і втікає в п'яти, а такого, коли захват переповнює твоє ество, — напевне. Отже, їдемо на річку Квай, щоб остаточно зануритися в азійську екзотику.

Оснащений кондиціонером автобус дорогою заводить на плавучий ринок Дамнеосадак, який оживає в ранкові часи і який полюбляють гості Таїланду. Його особливість: торгівля відбувається на човнах. Туристи охоче дістають фотокамери і з трохи меншим ентузіазмом — гаманці. Тут можна запаритися тропічними фруктами, національними сувенірами та не менш екзотичними враженнями. У Таїланді не полишає враження фруктового раю. Навіть від самих назв

відносний нейтралітет, дозволив Японії прокласти через свою територію залізницю до Бірми, звідки японці планували наступ на Індію — тоді вона ще належала Великій Британії. На будівництві в умовах тропічного лісу працювали військовополонені — переважно американці, британці, австралійці, і багатьом з них ця каторжна робота коштувала життя. Трагедія ще й у тому, що і сам міст через Квай, і залізницю доводилося будувати під шквальним обстрілом авіації союзників — свої бомбили своїх же... Міст зрештою зруйнували і скористалися залізницею японці так і не змогли, а майже сім тисяч життів обірвалося на цій ділянці смерті. Пам'ять про ті часи зберігають цвинтар і музей, експозиція якого відтворює трагічні дні 1942–1943 років. А міст тайці відбудували після війни, і ним нині зрідка курсують поїзди.

— ланцюжка плотів, на яких прилаштувалися дерев'яні будиночки. Про електрику швидко забуваємо: тільки газові лампи звеселяють світлом тіні тропічної ночі та ще звуки екзотичних птахів і тварин, що долинають з лісу... Доки ніч остаточно не підкралася до наших плавучих «номерів», натягаємо на себе рятувальні жилети і пірнаємо у води Квай... Течія надзвичайно стрімка, доводиться напружувати всі сили, щоб тебе не відкинуло далеко від плотів, за останній з них бажано зачепитися, інакше... Інакше подорож річкою Квай у жилеті може тривати аж до Бангкока...

Місяць світить, немов ліхтар. Обсидіємо в гамаках, сподіваючись подратувати тропічних комарів (дивно, однак жоден з кровососів так і не наважився нам докучати) і дослухаємося до загадкового голосу джунглів. Під підлогою джоркотить вода, готель погойдується на

Це ніяка не казка...

Привітність, доведена до абсолюту, — зовсім не розділ з фантастичного роману. Тайський етикет взагалі-то не зайве було б занести до книги рекордів якогось-небудь Гіннеса. Коли чемні метрдателі непомітно розчиняються перед тобою двері, а офіціантки подають каву, опустившись на коліна біля вашого столика, — це ще можна якось пережити. Та коли після прогулянок містом повертаєшся в номер, наповнений неземними ароматами (свіжі орхідеї на подушках і столику), і коридорний щиро кидається назустріч — «я допоможу вам розібратися, мадам!» — це вже здається чимось більшим, ніж люб'язністю... А може, на той час ми ще тільки звикали до раю?

Таїланд — справді дивовижне місце під сонцем. Боги дали йому все: райський клімат, багату природу, тепле море, яке періодично звеселяє несподіваними відпливами і припливами, сонце, що всі дванадцять місяців не шкодує свого лагідного тепла. І вони ж, ці щедрі боги, наділили мудрою філософією народ Сіаму: якщо радіти, то по-справжньому, і — кожному дню, кожній миті життя.

Юлія КОСИНСЬКА, Олег КРУК

Київ — Бангкок — Патайя — о.Чанг — р.Квай

Слони — наші друзі

Актуально

ПРАВОВУ ДОПОМОГУ — КОЖНОМУ ГРОМАДЯНИНУ

У сучасних умовах жорсткого поділу суспільства на багатих і бідних конституційне право на юридичну допомогу для багатьох з нас, на жаль, не може бути реалізованим. Навіть серед тих громадян, які впевнено називають себе представниками середнього класу, знайдеться чимало «невпевнених» у своїх фінансових можливостях, аби дозволити собі власного юриста

Інститут права ім. князя Володимира Великого Міжрегіональної Академії управління персоналом був чи не першим серед навчальних закладів, які активно підтримали ідею створення в Україні центрів безплатної юридичної допомоги — «правничих клінік». В Інституті права МАУП цю ідею висловив нинішній директор Анатолій Мацько. За його участі вона почала документально оформлюватися.

Рік тому завдяки ініціативній групі у складі заступника директора Інституту права Юрія Яшуринського, голови адвокатського об'єднання «Незалежний Київський адвокатський центр» Сергія Шаповалова і начальника Голосінського районного управління юстиції Миколи Назарчука ця ідея набула практичної реалізації.

За підтримки Президії Академії було укладено угоду та розроблено положення, відповідно до яких створено першу «правничу клініку» в Голосінському районі Києва. А днями центр безплатної юридичної допомоги відкрито і в Святошинському районі міста.

Технологію створення та функціонування «правничих клінік» вже відпрацьовано, тому керівництво Інституту переконане: упродовж року «правничі клініки» з'являться і в інших районах столиці. Таким чином буде створено їх розгалужену мережу.

Ця впевненість має підґрунтя, бо міське управління юстиції та Міністер-

ство юстиції належним чином оцінили роботу «правничої клініки» в Голосінському районі.

Що ж таке «правничі клініки»?

Це навчально-практичний центр, що здійснює на базі вищого навчального закладу чи іншої організації за участі викладачів і студентів старших курсів правознавства і правоосвітню роботу, надаючи правову допомогу пересічним соціально вразливим, незахищеним верствам населення.

Уже є досвід функціонування таких «клінік» в Україні. Зокрема вони створюються за сприяння фонду «Відродження». Так, за його підтримки в 17 регіонах України нині діє 24 «юридичні клініки». Однак, на переконання викладачів Інституту права ім. князя Володимира Великого, цього надзвичайно мало. Нині розгалуженої системи «правничих клінік» ні в Україні, ні в Києві немає. Більшість населення навіть не здогадується про існування центрів безплатної юридичної допомоги. Попри їхню доступність вони так і залишаються неpubлічними, бо діють у межах навчальних закладів.

Саме тому, як вважає Юрій Яшуринський, «клініки» Інституту права в Голосінському та Святошинському районах приваблюють своїм розміщенням — їх створено при управліннях юстиції, як то кажуть, «на людях». Друга перевага в тому, що вони співпрацюють з громадськими приймальнями, облаштованими при районних управліннях юстиції. Таким

чином здійснюється взаємозв'язок і підтримка їхньої діяльності державними органами управління в юридичній сфері, а робота молодих юристів у «правничих клініках» дає змогу усвідомити цінність отриманих теоретичних знань та оволодіти технікою застосування їх на практиці.

Фінансове й матеріально-технічне забезпечення Академія взяла на себе. Утримання однієї «правничої клініки» обходиться їй у вартість навчання одного-двох студентів за рік.

Нині, вважає керівник Юрій Яшуринський, Академія готова поділитися своїм досвідом з іншими навчальними закладами. Так, за підтримки ректора Академії, професора Миколи Головатого підготовано пілотний проект участі в конкурсі на отримання гранту фонду «Відродження». Ним передбачено, що всі кошти — а це близько семи тисяч доларів — підуть на розвиток мережі «правничих клінік» та їх матеріально-технічне забезпечення.

Значення роботи у «правничій клініці» переоцінити важко, адже для студентів така форма навчання

набагато цінніша за класичні практичні заняття більшості навчальних закладів. Вона дає змогу безпосередньо спілкуватися з малозабезпеченими верствами населення, які потребують юридичної допомоги, а також сприяє розвитку навиків аналізу інформації, оволодінню методами психології, які необхідно використовувати кожному юристу в його повсякденній роботі. Підвищується також рівень правової освіти та культури населення, створюються належні умови для набуття громадянами правових знань, забезпечується дотримання їхніх конституційних прав.

Про роботу новоствореного центру з надання безплатної юридичної допомоги — «Правничої клініки» МАУП — розповів голова адвокатського об'єднання «Незалежний Київський адвокатський центр» Сергій Шаповалов. Він наголосив, що консультування з правових питань є дуже відповідальною справою. Саме від її якості залежить вирішення суперечок про порушення прав громадян.

Від Інституту права в «правничій клі-

ніці» на постійній основі працюватимуть викладач-консультант, який разом зі студентами надаватиме консультативні послуги, та референт. До обов'язків останнього входитиме організація роботи студентів. Самі ж студенти чергуватимуть щодня по кілька осіб.

Нині керівництво «правничих клінік» відібрало для роботи найкращих студентів II—V курсів. Що ж до представників адвокатського об'єднання, то вони працюють тут відповідно до затвердженого графіка. Буде встановлено і «гарячу» телефонну лінію. «Клініки» працюватимуть у звичайному режимі — щодня з 9.00 до 18.00 без перерви. Субота, неділя — вихідні.

Тільки за такої організації роботи консультативні надаватимуться якісно і відповідно до вимог закону, а проблеми, як-от, скажімо, надання неправильної інформації, не виникатимуть.

Спілкування з керівництвом управління юстиції Святошинського району, передусім з його начальником Валерієм Красовським, засвідчило зацікавленість у цьому напрямі роботи. На думку Кра-

совського, необхідно провести нараду в райдержадміністрації за участі всіх керівників структурних підрозділів, аби ознайомити з діяльністю «правничої клініки» і забезпечити її відвідування громадянами, які потребують правової допомоги.

— Що можете сказати про підготовку студентів, яку вони отримують у «клініці»?

— Знання, які вони отримують, досить ґрунтовні. Ми це бачимо на прикладі тих студентів, які вже відпрацювали рік, зокрема у «Правничій клініці» Голосінського району. Ці студенти самостійно можуть складати процесуальні документи, а також надавати консультації громадянам. Понад те, вони вже отримують довіреності від громадян для відстоювання їхніх інтересів у вирішенні різних юридичних проблем.

Студенти за своєю ініціативою, але ще за підтримки досвідченого адвоката, працюють у суді, і вже є цивільні справи, які вони виграли. Деякі студенти після закінчення Інституту залишилися працювати в районному управлінні юстиції та державній виконавчій службі.

Узагалі успішних юристів чекає велике майбутнє. І це не гасло, а думка практика з багаторічним стажем роботи на адвокатській ниві. Тому юрист, який отримує теоретичні знання, повинен мати можливість і вміти застосовувати їх на практиці. Саме «правничі клініки» дають таку змогу.

Якщо брати середньостатистичну звітність, то вища юридична освіта найпоширеніша. Студентів-юристів готує ціла низка ВНЗ, причому за різним рівнем акредитації. Однак усе це — гола

теорія, тому не можна говорити про рівень знань. А ось така «клініка» саме і дасть можливість закріпити теоретичні знання.

— Навантаження велике?

— Дуже велике. Уявіть собі, тільки за рік прийняли більш як 1,5 тис. громадян! Треба враховувати, що прийом однієї особи займає в середньому годину, а найчастіше — більше. Однак громадянин може прийти не з одним, а кількома питаннями.

— З яких питань найчастіше звертаються громадяни?

— Вони звертаються з будь-якими правовими питаннями: допомога у складанні процесуальних документів, питання трудового права, пенсійного забезпечення, визнання недійсними правових документів, пов'язаних з купівлею-продажем нерухомості, та ін.

На завершення варто додати, що діяльність «клініки» перевірила у квітні цього року комісія з Міністерства юстиції. Відповідно до складеної довідки, її визначено позитивною.

Керівництво Інституту права, адвокатського об'єднання та районного управління юстиції Голосінського району також взяли участь у нараді зі спеціалістами районних, обласних і міських управлінь юстиції України, яка відбулася в липні 2005 року безпосередньо в Міністерстві юстиції. Там вони поділилися своїм досвідом, а присутні фахівці отримали рекомендації у питанні створення «правничих клінік» у регіонах.

Сподіваємося, досвід Академії стане у пригоді. Це не остання «клініка», яку буде створено для мешканців не лише столиці, а й інших міст України.

За юридичною допомогою звертатися за адресою: вул. Ломоносова, 22/15 тел. 258-50-22 вул. Гната Юри, 9 тел. 407-10-14

Акції

ПРОБІГ ЗАРАДИ ЖИТТЯ—2005

Недавно на майдані Незалежності стартувала команда (більш як 100 осіб) учасників щорічної благодійної акції ООН «Пробіг заради життя — 2005», сформована Інформаційно-аналітичним центром дослідження здоров'я молоді при Міжрегіональній Академії управління персоналом.

До складу команди ввійшли студенти МАУП та учні спеціалізованих ліцейних класів поглибленого вивчення математично-комп'ютерних дисциплін при Українсько-Угорському інституті кібернетики ім. Арпада Гьонца.

Роботу Інформаційно-аналітичного центру дослідження здоров'я молоді при

МАУП високо оцінили голова Інформаційного відділу Представництва ООН в Україні Сніжана Коломієць, голова правління Міжнародного Інституту проблем ВІЛ/СНІДу Еліот Перлмон і Національний координатор Української асоціації європейської мережі шкіл сприяння здоров'ю Анатолій Царенко.

Учасників найчисленнішої команди Академії привітав Посол Доброї Волі ООН в Україні Святослав Вакарчук, подякувавши підростаючому поколінню та студентській молоді за добротність і вагомий внесок у справу подолання епідемії ВІЛ/СНІДу в Україні.

Прес-служба МАУП

ПЕРСОНАЛ
№ 40

Наш передплатний індекс — 06896

✓ Особистість

Афінська Олімпіада стала для молодшої чернігівки першою спробою підкорення заповітних п'яти кілець. Дев'ятнадцятирічна Олена Костевич була наймолодшою серед усіх учасниць-снайперів XXVIII літніх Ігор. І, як виявилось, саме молодість, підкріплена майстерністю, цілеспрямованістю і психологічною стійкістю, стала головним аргументом у боротьбі за титул найсильнішої

Пістолет замість ракетки

До трьох років майбутня чемпіонка жила в Хабаровську. А потім разом з батьками й дідусем-військовим переїхала до Чернігова. Ще в дитячому садку дівчинку відібрали до секції спортивної гімнастики. Та якось мама побувала на тренуванні. Злякавшись, що єдина дитина, виконуючи вправи, може просто переламатися пополам, вона забрала свою донечку з гімнастичного залу.

Потім Оленка взялася за великий теніс. Відвідувати тир почала в 11 років. Перший рік поєднувала ракетку з пістолетом. Та оскільки часу на заняття одразу двома видами спорту не вистачало, треба було зупинитися на якомусь одному. Врешті дівчинка назавжди запакувала ракетку.

«На стрільбу прийшла з маминої ініціативи. Мабуть, тоді це було більше її бажання, ніж моє, — каже спортсменка. — Спочатку я навіть не чула про такий вид спорту, і тим паче не знала, що він входить до олімпійської програми».

Згодом азарт, воля до перемоги так захопили, що нині без тренувань Оленка може прожити хіба що день-два. А потім знову біжить до зали.

Батьки ніколи не відмовляли доньку від занять у тирі. Єдиною вимогою були гарні оцінки в школі. І хоча, як зізнається чемпіонка нині, аж надто великого бажання вчитися не було, проте свого слова вона дотрималася — у щоденнику були самі п'ятірки і четвірки.

«Спорт дуже дисциплінує людину, — стверджує чемпіонка. — Треба — і все! У повсякденному житті я можу виконати об'єднанку не до такої точності, як у стрільбі».

Наймолодша чемпіонка світу

Першою перемогою для юної спортсменки стала сама участь у чемпіонаті України. Тоді національна першість здавалася недосяжною. Оленка навіть не пам'ятає, чи вдалося їй повернутися додому з нагородою — це було неважливо.

«Нині я не відчуваю на змаганнях такого натхнення і захоплення, як раніше, — посміхається спортсменка. — Адже вже скільки було цих чемпіонатів — українських, європейських, світових. Тепер це моя робота. Гадаю, роботу виконувати без задоволення не можна».

2002 року чернігівська дівчина перемогла на першості світу, ставши наймолодшою чемпіонкою в історії цього виду спорту. Після успіху вона почала серйозніше й відповідаль-

ніше ставитися до тренувань.

Щодня, окрім суботи, чемпіонка проводить у тирі чотири години, роблячи в середньому сто пострілів. Куль їй не бракує, хоча для початківців вони справді дефіцит. У комплексі зі снайперськими заняттями — вправи на тренажерах, якими підопічна Черединова займається тричі на тиждень, підтримуючи добру спортивну форму й бадьорий настрій.

«Свого тренера не вважаю суворим. Він чужа людина — доброзичлива, здатна все зрозуміти. Ігор Борисович жодного разу на мене не кричав», — аргументує свою позицію Олена. Змушувати свою ученицю виконувати за-

Олена КОСТЕВИЧ. Народилася 14 квітня 1985 року в Хабаровську (Росія). Заслужений майстер спорту з кульової стрільби. Олімпійська чемпіонка 2004 року. Чемпіонка світу 2002-го. Дворазова віце-чемпіонка Європи 2003 і 2004 років. Чемпіонка Європи—2004 в командній першості. Володарка Кубка світу 2003-го. Срібний призер розіграшу Кубка світу 2004 року. Багаторазова переможниця і призерка етапів Кубка світу. Тренер: Ігор Черединов.

ЯКБИ ОЛЕНА ЗНАЛА, ЩО ЗМАГАЄТЬСЯ ЗА «ЗОЛОТО», ТО НАПЕВНО ПРОГРАЛА Б...

плановане навантаження наставнику не доводиться. Спортсменка, за її ж словами, все робить із задоволенням, без нарікань. І хоча, звісно, не завжди все легко дається, проте їй допомагає долати труднощі думка, що ця праця повернеться сторицею.

Іноколи нервово напруження в Олені Костевич досягає критичної межі. Проте вона не звикла вихлюпувати на інших людей свої емоції. Просто каже тренеру: «Більше не можу». Наставник уважно вислуховує свою підопічну, допомагає їй розібратися у власних проблемах — і все стає на свої місця.

Коли в Олені щось не ладнається, вона не робить з цього трагедії. Не вдається зробити сьогодні — отже, завтра обов'язково все буде краще.

З Ігор-2004 почався олімпійський відлік в Оленчиній кар'єрі. Афін-

ське стрільбище спортсменка апробувала ще на етапі Кубка світу, який відбувався у тому ж приміщенні, де розігрувалися нагороди XXVIII Ігор.

«Новим для мене було олімпійське селище. Там тебе охоплює надзвичайно доброзичлива атмосфера. У нас дуже згуртована команда», — з гордістю заявляє дівчина.

Олімпійський триумф

Готуючи до афінської Олімпіади свою ученицю, Ігор Борисович налаштував її на одне — показати свій результат. Тобто «вистріляти» близько 380 очок. Перевиконавши цей показник на чотири пункти, Оленка пробилася до фінальної вісімки з останнім результатом. Цей факт українка розцінювала як проміжну перемогу. Перед вирішальним

стартом олімпійська дебютантка дуже хвилювалася. Напередодні ввечері довго не могла заснути. Та зусиллями волі все ж таки змусила себе це зробити. А наступного дня під час боротьби за нагороди Олені Костевич вдалося зробити майже неможливе — наздогнати, а потім і випередити всіх суперниць.

«Тоді мені здавалося, що до першої позиції ой як далеко, — посміхається снайперка. — А коли після десяти фінальних пострілів і перестрілки підняла очі на турнірну таблицю, то від несподіванки просто розгубилася: моє прізвище стояло на першому місці. Це мене шокувало!»

Так сталося, що три пари олімпійських учасниць набрали однакову кількість очок. Тому треба було провести три перестрілки: за перше-друге,

третє-четверте і п'яте-шосте місця. Українка навіть не знала, хто за яке місце змагається і в якій послідовності. Вона дивилася постійно на тренера, який робив знак, коли їй стріляти. Через неймовірне хвилювання Оленка не могла зорієнтуватися, для кого дають команду «старт».

Ясна Секаріч (Сербія і Чорногорія), яка змагалася з нашою спортсменкою за головний трофей, відійшла й подивилася на табло. Зробити те саме свій підопічний заборонив Ігор Черединов.

«Мабуть, щоб я не рознервувалася, — вважає сама спортсменка. — У мой перемозі — величезна заслуга тренера. По-перше, він був поряд, по-друге, не дозволив мені подивитися на табло. Якби я знала, що змагаюся за «золото», неодмінно розхвилювалася б. Та найголовніше — Ігор Борисович навчив мене стріляти».

Вирішальний постріл Оленка зробила так, як навчив її тренер. У ту мить вона не думала ні про що. Упевнено, спокійно натисла на курок. Щоправда, з другої спроби, оскільки в першій зашкодило нервове напруження.

«Я тамувала хвилювання. Бо якщо даси волю емоціям, вони зразу ж обернуться проти тебе. Над цим теж необхідно було працювати, — говорить Олена. — Після змагань мені довелося пройти через натовп кореспондентів. Мене буквально відтягли від них!»

Чемпіонка вважає, що обійшла всіх своїх конкуренток саме в психологічній боротьбі. Плюс праця, певні якості характеру.

«Адже я дуже спокійна людина, і стрільба якраз для мене, — з посмішкою говорить чемпіонка. — Я посидюча, настирлива, вперта, наполеглива. Можу довго виконувати навіть нудну роботу — стояти, цілитися і стріляти».

Через два дні після триумфу Оленка боролася у другому виді програми — стрільба з 25 метрів з малокаліберного пістолету. Дівчина почувалася вичавленим лимоном: повністю виклалася в першому виді і не встигла відпочити після напруженої боротьби. Як запевняє сама спортсменка, її трошки психологічно збило і те, що під час стрільби стояла вона біля триумфаторки Сіднея-2000.

Аби стати чемпіонкою, вважає Олена, треба дуже багато працювати, бути цілеспрямованою, горіти волею до перемоги і запастися олімпійським спокоєм.

Автографи і популярність

Олімпіада змінила Оленчине життя на краще. Хоч би що там тепер сталося — у неї завжди гарний настрій. Її часто впізнають на вулицях, просять автограф. Усвідомлення себе олімпійською чемпіонкою прийшло до дівчини з часом.

«Одразу ж після Ігор мене запросили до рідної школи. Там на стенді була моя фотографія. Підпис до неї я навіть не встигла прочитати — мені одразу дали фломастер, щоб я залишила свій автограф. Ось тоді й зрозуміла: це популярність».

Олені як олімпійській чемпіонці подарували авто Suzuki. Поки що на її автомобіль їздить мама, оскільки донька ще не освоїла техніки управління. Проте кілька разів Оленка сідала за кермо, і їй дуже сподобалося.

Близько місяця чемпіонка не заходила до тренувальної зали — постійні зустрічі, прийоми, візити... Товариство «Колос», за яке виступає Олена, подарувало їй двотижневу путівку до Таїланду. Там дівчина разом з мамою зустріла Новий 2005 рік.

На цьогорічному чемпіонаті Європи у Таллінні чернігівка не змогла потрапити до фінальної серії змагань. Проте з цього приводу не засмутилася. Оленка прекрасно розуміє, що перебувати весь час на піку спортивної форми просто неможливо. Необхідно дати собі перепочинок. І її філософія життя така правильна. Уже наприкінці серпня цього року на фіналі Кубка світу в Мюнхені українка у своїй коронній вправі (пневматичний пістолет, 10 метрів) виграла срібну нагороду.

Нині спортсменка — студентка Чернігівського державного технологічного університету, освоює спеціальність «Фінанси» на економічному факультеті. Оскільки Олена закінчила фізико-математичну школу, то і професію обрала відповідну.

Як зізнається сама чемпіонка, задля спорту їй доводиться жертвувати особистим життям. «На цей момент я ні з ким не зустрічаюся. На дискотеки ходжу зрідка — коли друзям вдасться мене витягти. Після тренувань мені просто хочеться відпочити — подивитися телевізор, почитати книжку, послухати музику».

Своїм хобі чемпіонка називає навчання, оскільки на щось інше не вистачає часу. А найдорожчий подарунок в її житті — це любов близьких людей.

З усіх міст, де Оленці доводилося побувати, вона привозить різні культурні сувеніри, листівки з місцевими пейзажами й обов'язково фотографується там. Найбільше до вподоби чемпіонці Мілан.

«Як і кожна дівчина, мрію, щоб особисте життя склалося в мене не гірше спортивної кар'єри. Сім'я, чоловік, діти, — звierzється у своїх мріях Оленка. — А в стрільбі теж є ще не підкорені вершини. У Пекіні-2008 постараюся виграти в іншому виді програми — з малокаліберного пістолета».

Ірина ГОЛІНЬКО

ВАКАНСІЇ

Міжрегіональна Академія управління персоналом запрошує на постійну роботу:

— Бібліотекаря. Вимоги: базова вища освіта в галузі бібліотечної справи, педагогіки, філології. Звертатися до дирекції бібліотеки. Тел. 494-47-53.

— Фахівця кафедри. Вимоги: базова вища освіта, користувач ПК, вільна українська мова. Тел. 490-95-01, Касьянова Світлана Петрівна, корп. 16, кімн. 3.

— Викладача англійської мови. Вимоги: кандидатський ступінь у галузі філологічних наук, досвід викладацької роботи від двох років. Тел. 490-95-01, Касьянова Світлана Петрівна, корп. 16, кімн. 3.

— Викладача німецької мови. Вимоги: кандидатський ступінь у галузі філологічних наук, досвід викладацької роботи від 2 років. Тел. 490-95-01, Касьянова Світлана Петрівна, корп. 16, кімн. 3.

— Викладача італійської мови. Вимоги: закінчена вища освіта (іноземна філологія), бажано кандидатський ступінь у галузі філологічних наук, досвід викладацької роботи від 2 років. Тел. 490-95-01, Касьянова Світлана Петрівна, корп. 16, кімн. 3.

— Заступника завідувача кафедри менеджменту ЗЕД. Вимоги: кандидатський ступінь у галузі економічних наук, менеджменту, менеджменту ЗЕД, досвід роботи у вищих навчальних закладах. Тел. 494-47-32, Гурч Людмила Миколаївна, корп. 23, кімн. 7.

— Декана факультету заочних форм навчання. Вимоги: кандидатський ступінь у галузі економічних наук, менеджменту, досвід роботи у вищих навчальних закладах. Тел. 494-47-32, Гурч Людмила Миколаївна, корп. 23, кімн. 7.

— Директора з роботи з регіональними підрозділами. Вимоги: кандидатський ступінь, досвід роботи у вищих навчальних закладах. Тел. 490-95-14, Кручек Олександр Алікович, корп. 18, кімн. 24.

— Бухгалтера з обліку товарів у роздрібній торгівлі. Вимоги: жінка до 35 років, вища економічна освіта; бажано знання обліку товарів у роздрібній торгівлі. Тел.: 490-95-06, 524-90-36, Черниш Руслана Юріївна, корп. 1, кімн. 19.

— Інженера з технагляду за будівництвом. Вимоги: чоловік, вища освіта (будівельна), досвід роботи виконробом або майстром не менше двох років. Тел.: 527-97-23, 8-067-503-57-40, Коваль Андрій Іванович, корп. 21.

— Інженера-кошторисника. Вимоги: жінка, вища освіта (будівельна); бажано досвід роботи за фахом. Тел.: 527-97-23, 8-067-503-57-40, Коваль Андрій Іванович, корп. 21.

— Фахівця навчально-методичного відділу. Вимоги: жінка до 40 років, вища базова освіта, швидкий комп'ютерний набір. Тел.: 490-95-12, 524-57-96, Падун Алла Олександрівна, корп. 18, кімн. 8.

— Менеджера з роздрібною торгівлю. Вимоги: вища економічна освіта, бажано досвід роботи, знання пакета 1С. Тел. 490-95-17, Андрущенко Олесь Валерійович, Чуприна Олександрівна, корп. 18, кімн. 6.

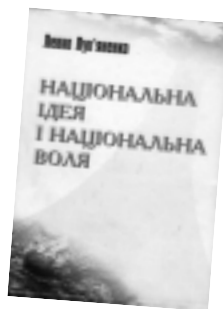
— Провідного фахівця Вищої школи управління. Вимоги: вища освіта, базові знання англійської мови, організаційні здібності. 490-95-12, Акаймова Анжела Валеріївна, корп. 18, кімн. 6.

— Заступника директора Вищої школи управління. Вимоги: науковий ступінь кандидата наук, чоловік до 45 років, організаційні здібності. 490-95-12, Акаймова Анжела Валеріївна, корп. 18, кімн. 6.

— Менеджера. Терміново! Потрібен менеджер у відділ реалізації книжкової продукції. Вимоги: вища освіта, оволодіння ПК до рівня користувача. Робота в офісі. Повна зайнятість. Вік: від 20 до 30 років. Заробітна плата 1100 грн. Тел.: 490-95-17, 490-95-18.

Додаткову інформацію з приводу працевлаштування в МАУП можна отримати у відділі кадрів за тел. 490-95-13

ПЕРЕХРЕСТЯ

ПЕРЕДПЛАТИ ЖУРНАЛ «ПЕРСОНАЛ» ТА ОТРИМАЙ КНИЖКУ У ПОДАРУНОК

УМОВИ АКЦІЇ:

Крок перший

Передплати журнал «Персонал» на весь 2006 рік. Передплату можна оформити в будь-якому передплатному агентстві або у відділеннях зв'язку «Укрпошта».

Крок другий

До 15 грудня 2005 року надішли копію передплатної квитанції до редакції.

Наша адреса: 03039, Київ, вул. Фрометівська, 2 (відділ реалізації). Тел./факс (044) 490-95-18, тел. (044) 490-95-17.

На конверті або факсі обов'язково зазнач контактний номер телефону та зроби позначку «Подарунок».

Призи буде надіслано поштою до 15 січня 2006 року

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС 09881

УВАГА! АКЦІЯ!

ПЕРЕДПЛАТИ ГАЗЕТУ «ПЕРСОНАЛ ПЛЮС» І ВИГРАЙ

ПРИЗИ ЛЮБ'ЯЗНО НАДАНІ КОМПАНІЄЮ **ЕПОС**

ЦИФРОВУ ФОТОКАМЕРУ **digiEGO**

МОБІЛЬНИЙ ТЕЛЕФОН **SIEMENS**

КОМП'ЮТЕР **Expert**

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС 06896

Крок перший

Передплати газету «Персонал Плюс» на весь 2006 рік. Передплату можна оформити в будь-якому відділенні зв'язку «Укрпошта».

Крок другий

До 15 грудня 2005 року надішли копію передплатної квитанції. Наша адреса: 03039, Київ, вул. Фрометівська, 2 (відділ реалізації). Тел./факс (044) 490-95-18, тел. (044) 490-95-17.

На конверті або факсі обов'язково зазнач контактний номер телефону та зроби позначку «Акція».

Крок третій

Для отримання призу переможець повинен пред'явити оригінал сплаченої передплатної квитанції на газету «Персонал Плюс», паспорт та ідентифікаційний код.

ДОДАТКОВА ІНФОРМАЦІЯ:

В акції беруть участь громадяни України не молодші 18 років (термін проведення акції: жовтень — грудень 2005 р.). Розіграш відбудеться 12 січня 2006 р. у МАУП.

Результати розіграшу будуть опубліковані в газеті «Персонал Плюс»

ЦЕНТР ВІДНОВЛЕННЯ ІНФОРМАЦІЇ №1 В УКРАЇНІ

Відновлення інформації на всіх типах носіїв!

EPOS Ontrack відновлення даних

04071, м. Київ
ВУЛ. ВЕРХНЬОЇ ВАЛ. 34
ТЕЛ./ФАКС: (044) 467-7540
WWW.EPOS.KIEV.UA
RECOVERY@EPOSMAIL.KIEV.UA

"Черемош"

Гостинний Двір

Запрошує провести відпочинок у Карпатах (Яремча)

Пропонуємо до Ваших послуг:

- одно-, дво-, трьохмісні номери зі зручностями;
- бар-ресторан "Черемош" (на 32 місця);
- колиба (на 30 місць);
- сауна (на дровах);
- басейн;
- більярдний зал з каміном;
- катання на підвісній канатній дорозі;
- парковка для автомобілів.

Співробітники, студенти і члени Клубу випускників Міжрегіональної Академії управління персоналом отримують знижки у розмірі 25 % на проживання та усі супутні послуги.

Контактний тел.: **8-067-508-83-48**

В радіусі 500 м знаходяться 11 підйомників

НАША АДРЕСА: Івано-Франківська обл., м. Яремча, с. Яблуниця тел. 8(03434) 3-64-92

ПРИЄМНОГО ВАМ ВІДПОЧИНКУ!

МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

Акредитована за висхідним IV освітньо-кваліфікаційним рівнем Міністерством освіти і науки України

ОГОЛОШУЄ НАБІР СЛУХАЧІВ ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

ПРОГРАМА ПЕРЕДБАЧАЄ ВИВЧЕННЯ

- ОСНОВ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ВІРИ
- УКРАЇНОЗНАВСТВА
- ОСНОВ ЕКОНОМІКИ І ПІДПРИЄМНИЦТВА
- ПОЛІТИЧНИХ ПРОЦЕСІВ В УКРАЇНІ
- ОСНОВ ПРАВОВИХ ЗНАНЬ
- ОСНОВ ПСИХОЛОГІЇ

Термін навчання: 8 місяців (128 годин) Форма навчання: ВЕЧІРНЯ

Діє на базі підрозділів МАУП в усіх регіонах України

Випускники отримують Свідоцтво про підвищення кваліфікації державного зразка та Сертифікат МАУП

03039, м. Київ, вул. Фрометівська, 2, МАУП
(044) 490-95-05, 494-47-47
www.iapm.edu.ua, e-mail: iapm@iapm.edu.ua

ПРИЙОМ ДОКУМЕНТІВ ДО 15 ЛИСТОПАДА

ПЕРСОНАЛ

ПЛЮС

ЗАСНОВНИК І ВИДАВЕЦЬ —
АТЗТ Міжрегіональна Академія управління персоналом
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Україна 03039, Київ, вул. Фрометівська, 2, МАУП, «Персонал Плюс».
Тел.: (044)490-95-19
e-mail: pplus@iapm.edu.ua
Відділ реклами: тел. 490-95-17
Відділ реалізації: тел. 490-95-18

Реєстраційне свідоцтво КВ № 6562 від 1.10.2002
Підписано до друку 04.10.2005
Зам.
Наклад — 82 000 прим.
Друкарня «Інтерекспресдрук»
03134 Київ, вул. Сім'ї Сосніних, 3

Головна редакція періодичних видань МАУП
Шеф-редактор Юрій БОНДАР
Головний редактор «Персоналу Плюс» Юлія КОСІНСЬКА
Погляди авторів можуть не збігатися з позицією редакції